Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 68 | JERSEY CITY and NEW YORK, | WEDNESDAY, APRIL 10, 1996 | CENTS 75 ЦЕНТІВ | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК | СЕРЕДА, 10-го КВІТНЯ 1996 р. | Ч. 68. РІК CIII

„А за дверми, на цвинтарі, в притворі Весна і дзвін, дитячі голоси"

ВЕЛИКОДНЄ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА І ДОРОГИХ ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ

Дорогі й улюблені у Христі!

Христос Воскрес! З цими значними словами ми вступаємо в час непересічної таємниці, що нею є Пасха. І ми продовжуємо вітати один одного подібними словами до часу славетного приходу Спасителя. Наше вітання є правдивим голосом заклику до безмежної радости.

Як членам святого православного віровизнання нам дана нагода, тим більше, привілей, обов'язок розвивати цю пасхальну радість. Як пророк Негемія нагадує нам, що „Віра в Бога мусить бути нашою силою".

Радість Христа повинна бути нашою радістю, коли води хрищення поховали стару людину в нас і ми піднялися до нового життя... нового творіння. Тоді через причастя християнізації, за словами св. Серафима: „Святий Дух спускається і затьмарює душу повністю неописаної радости, що овочем людин перетворюється в повноту всього, чого він торкається".

Отже, стараймось культивувати любов у доброму ґрунті радости тому, що це є наслідок відданости, нашої найбільшої радости і нашої любови в Бога. Сподіваємось, що цей Великий Піст допоможе нам удобрити цю землю. Тепер ми можемо зібрати багатий врожай радости!

Пасха 1996 р. Б.

† **Всеволод**
Єпископ Української Православної Церкви в Америці
(Вселенська Царгородська Патріярхія)

Микола Зеров

Чистий Четвер

„ І абіє пітел возгласи..."

Свічки і теплий чад. З високих хор
лунає спів туги і безнадії.
Навколо нас — кати і кустодії,
синедріон, і кесар, і претор.

Це долі нашої смутний узор,
це нам перестрогу півень піє,
для нас на дворищі багаття тліє
і слуг гуде архиєрейський хор.

І темний круг євангельських історій
звучить як низка тонких алегорій
про наші підлі і скупі часи.

А за дверми, на цвинтарі, в притворі
весна і дзвін, дитячі голоси,
і в вогкому повітрі вогкі зорі.

„СВЯТО НАД СВЯТАМИ"

ВЕЛИКОДНЄ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХІВНИЦТВА Й ПОБОЖНИХ ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ (СОБОРНОПРАВНОЇ) В ЗСА КИЇВСЬКОГО ПАТРІЯРХАТУ

Христос Воскрес!

Яка свята і святкування достойна світлосяйна великодня ніч!

Опівночі нічну тишу сколихує багатоголосна пісня „Воскресіння Твоє, Христе Спасе, янголи оспівують на небесах, і нас на землі сподоби чистим серцем Тебе славити". Пливе хрест, гойдаються хоругви на чолі процесії побожних вірних із свічками в руках, тремтять чисті дитячі душі, чуючи цей спів і бачачи цю урочистість, частіше б'ються серця людей під впливом радісного співу і мелодійного гомону дзвонів, аж поки перед замкненими дверима храму лунає могутня пісня перемоги: „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що у гробах, життя дарував".

Ідучи з Своїми учениками на свято Старозаповітньої Пасхи, Христос у дорозі говорив їм: „от ми йдемо в Єрусалим, і Син Чоловічеський буде виданий в руки поган і вб'ють Його і вбитий Він на третій день воскресне" (Мрк. 9, 31).

Старозаповітня Пасха означала перехід — перехід від єгипетської неволі на волю в землі обітованій, і символом її було Пасхальне ягня, що його споживали сини Ізраїля зібрані в дорогу, покидаючи Єгипет. Християнська Пасха це також перехід, але перехід від смерти до життя, що його вчинив Христос, перемігши Своєю смертю смерть після Своїх добровільних страждань, що їх Він перетерпів задля спасіння світу. Тож наша Пасха — Христос, названий Ягнєм Божим, що взяв гріхи світу, пригвоздивши їх до хресного дерева і ставши Найсвятішою Жертвою на новому жертівнику — на хресті.

Тому свято Воскресіння Христового, Пасха Христова — це свято над святами, це радість над радощами, це перемога світла над темрявою, правди над кривдою, це тріюмф життя над смертю. Воскресіння Христове — це свято нашої віри, це найбільше свято Православної Христової Церкви. Воно найурочистіше, святкується три дні, а навіть цілий тиждень, що називається світлим, а починаючи з Неділі Антипасхи — тобто Неділі замість Пасхи — святкування його повторюється щонеділі протягом цілого року. Три дні відбуваються урочисті великодні відправи, три дні не вгавають радісні дзвони, люди вітають одне одного вітанням перемоги „Христос воскрес" і з вірою відповідають: „Воістину воскрес!" І це вітання чути протягом сорока днів на знак сорокаденного перебування воскреслого Христа на землі з учениками Своїми.

Символом Воскресіння з першохристиянських часів стало червоне яєчко і особливий хліб, що називається паска. На закінчення урочистих великодних богослужень кошики з пасками й іншими великодніми стравами освячуються вірним навколо церкви. А повернувшись додому, вся родина — від старого до малого — споживає свячене, розговляється після довгого Великого посту. Всі обмінюються крашанками-писанками, христосуються одне з одним та з сусідами, друзями й знайомими, обмінюючись при цьому братерським поцілунком. В цей день немає ворогів, всі брати, всі прощають одне одному все задля Воскресіння, щоб разом — єдиними устами і єдиним серцем — співати пісню перемоги „Христос воскрес" і співвоскресати з воскреслим Христом, Спасителем нашим.

Так весь український народ від дня свого хрищення в Дніпрі-Славуті за святого рівноапостольного князя Володимира святкує це свято над святами — Пресвітле Христове Воскресіння. Західний християнський світ як в Европі, так і в Америці віддає перевагу святкуванню Різдва Христового. Православна Церква вважає Різдво лише початком свят, а саме Воскресіння Христове святкує найурочистіше, найвеличніше як найбільше свято, як свято віри нашої, бо якби Христос не воскрес, можливі були б сумніви, чи дійсно Він був Син Божий, Месія, чи не марна віра в Нього і надія на Нього. Своїм же тріюмфальним Воскресінням Він усунув всякі сумніви щодо Свого Божества і доказав, що Він у Отці і Отець у ньому (Ів. 14:10,11).

З цим великим святом сердечно вітаємо дорогих отців та братів і сестер: і старших і молодших, і тих, що хворими лежать, і в старечих домах, і тих, що заповідали нам молитися за них, і всіх відомих і невідомих новоприбулих з України братів і сестер у Христі. Молитовно бажаємо всім вам радісних свят великодніх!

Христос воскрес, Христос воскрес, Христос воскрес!

† Єпископ **Єлисей**
† Єпископ **Олександер**

Дано на Великдень р. Б. 1996
при катедрі св. Ап. Андрія Первозванного в Дітройті, Миш.

„ДІЙСНІСТЬ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ"

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗСА І КРАЇНАХ ДІЯСПОРИ

Всечесному духовенству, у Христі дияконству,
преподобному монашеству і побожним дітям
нашої Церкви, доручeним нашій архипастирській опіці
Мир Вам Воскреслого Господа нашого і Бога Ісуса Христа!

Христос Воскрес!

Разом з мироносицями ми знову повертаємось до порожнього гробу Господа і Спаса нашого Ісуса Христа. Разом з Його вірними учениками ми проголошуємо: „Христос воскрес із мертвих" не заради того, що колись відбулося, а задля того, що Він постійно з нами і переживається тими, хто міцно вірує і тими, хто слабий у вірі.

У Великодній Літургії нашої Православної Церкви радість Христового Воскресіння і дарованого Ним життя говорить не про якусь історичну подію, обрамлену часом і замкнену в історію, а про постійну дійсність Христового Воскресіння у нашому житті та у світі. У Пасхальній Літургії зі сльозами надзвичайної радости обнімаємо один одного, відчуваючи Воскреслого Христа з нами.

Христос Воскрес! — Воістину Воскрес! Ці слова не є чисто обрядовими словами, якими вказуємо з гордістю на велич Пасхального Богослужения нашої Церкви. Ці слова — проголошення віри кожної людини, яка живе у сяйві слави Воскреслого Господа і у Його постійній ласці. Людини, для якої Христос є насправді сповненням всього і керуючим для неї світлом.

Говоримо, дорогі та улюблені, про таємницю Пасхальну, яка запрошує всіх нас не до символічного, а до справді Воскреслого, дійсного у євхаристії Христа, Сина Божого, нашого визволителя, благодійника і наставника. Отже, не дивно, що ті, які відчувають значення цієї таємниці, звикли приступати до Воскреслого Христа і приймають Його у святому причасті. Прийміть Його не з якогось примусу або вимоги звичаю, а тому, що хочуть бути одним з Ним, знаючи, що кожного разу, коли споживають хліб насущний — тіло Його — і п'ють з евхаристійної чаші, пригадують Його смерть і визнають завжди присутню дійсність Його Воскресіння.

Пасхальна таємниця просить нас, щоб ми йшли у світлі Христа Переможця і приймали Його, Який нас освячує, робить гідними і дає всім нам Свою безмежну любов і ласку. Ми у купелі хрищення входили у гріб Господа нашого Ісуса Христа і там були свідками

(Закінчення на стор. 7)

Соціялісти готують акцію відчаю

Київ (Р. Р.). — Тут 4-го квітня член Політичного комітету Соціялістичної Партії України Василь Арестов повідомив про початок весняного наступу трудівників.

Наступного тижня соціялісти вирішили провести акцію відчаю — лежачий страйк на асфальті бульвара Т. Шевченка і вулиці Пирогова. За словами Арестова, у страйку візьмуть участь викладачі Педагогічного Університету, які майже півроку не отримують заробітної платні.

Плянується також пікетування державної телерадіокомпанії, яке проходитиме щовівторка на знак протесту проти "свавілля керівництва телебачення в особі Зиновія Кулика". Пікетувальники мають намір домогтися відновлення передач громадського російського телебачення (Останкіно) в повному обсязі.

Соціялісти готуються і до відзначення 126-ої річниці з дня народження Леніна, першотравневої демонстрації та віч, збору підписів за проведення референдуму щодо резиґнації Президента України Леоніда Кучми. Арестов зазначив, що хоча СПУ має всього 500 членів, але до неї приєднаються інші ліві партії та тисячі співчуваючих.

УПЦ КП відзначить 10-ті роковини Чорнобиля

Київ (УНІАР). — Патріярх Київський і всієї Руси-України Філарет назвав на „круглому столі" чорнобильську трагедію перестогою і сказав, що Українська Православна Церква Київського Патріярхату візьме активну участь у відзначенні 10-ої річниці цієї катастрофи.

„Круглий стіл" під назвою „Духовість, людина, екологія" відбувся 4-го квітня в офіційній резиденції Київського Патріярхату.

„Церква звертає увагу всіх на те, що Чорнобиль є для всіх нас попередженням, щоб ми відновили наше духове життя, насамперед, звернулись до Бога, покаялись в тих гріхах, які ми створили, особливо за совєтських часів, коли нищили велику кількість святинь, богохульство процвітало, — сказав Патріярх Філарет. — Руйнується не тільки екологія, руйнується екологія людської душі. Якщо ми далі будемо йти ганебним шляхом, то ми зруйнуємо людські душі, а потім, як наслідок руйнація душ — руйнація природи".

Патріярх повідомив, що в усіх храмах Київсь-кого Патріярхату 26-го квітня будуть відслужені Панахиди по загиблих від чорнобильської катастрофи. Крім Панахид, буде відслужено Молебень за здоров'я живих, що постраждали від трагедії. А 25-го квітня на Софіївському майдані плянується провести загальну Панахиду з участю не лише Церкви, а й громадських організацій, а після Панахиди провести віче.

Філарет сказав також, що його Церква братиме участь в мaратоні, який організує українське телебачення.

Він висловив намір Церкви побудувати в Шевченківському районі на схилах храм-пам'ятник жертвам Чорнобиля „з

(Закінчення на стор. 7)

Україна знаходить розуміння в НАТО

Брюссель (УНІАР). — Представники країн-членів НАТО висловили на засіданні 3-го квітня розуміння становища України, яка на сьогодні не ставить питання про набуття членства в НАТО. Вони також відзначили особливо важливе місце України в розбудові системи загальноевропейської безпеки.

Спільне засідання Політичного комітету НАТО та української делегації відбулося у форматі „16+1" в рамках поширених і поглиблених відносин. З української сторони у зустрічі брали участь начальник управління політичної аналізи і плянування Міністерства Закордонних Справ України І. Харченко, амбасадор України в країнах Бенелюкс Б. Тарасюк і співробітники амбасади України в Брюсселі.

У ході засідання, яке пройшло в діловій та конструктивній атмосфері, обговорено питання структури европейської безпеки, питання розвитку і поглиблення стосунків між Україною і НАТО, поширення НАТО на схід, місце і роля в цьому процесі України.

З боку НАТО позитивно відзначено розвиток активного співробітництва з Україною в рамках „Партнерства для миру", а також високо оцінено внесок України в операцію щодо втілення мирної угоди в Боснії і Герцеговині.

З боку обох сторін було також висловлено задоволення рівнем і характером політичного діялогу, який набирає дедалі регулярнішої основи.

Помер полковник П. Войновський

Ню Йорк. — Тут у понеділок, 8-го квітня, в лікарні помер після короткої важкої недуги полковник Петро Войновський — командир Буковинського куреня, проживши 82 роки. Майже все своє доросле життя П. Войновський віддав на службу рідного народу і дочекався радісної хвилини проголошення незалежности України.

Полковник П. Войновський — колишній член ОУН на Буковині, заступник крайового провідника, організатор протибольшевицького повстання. За вірність своєму народові був німецьким в'язнем у Бреці.

В МОСКВІ ВІДБУЛАСЯ ДЕМОНСТРАЦІЯ ПРОТЕСТУ

Москва. — В неділю, 7-го квітня, в російській столиці відбулася масова демонстрація протесту проти війни в Чечні. Перед учасниками виступили троє кандидатів на пост президента Росії: колишній президент СССР Михаїл Горбачов, генерал Алєксандр Лєбєдь і економіст Ґриґорій Явлінський.

„Війна в Чечні не має мети, вона є глухим кутом, в який завів теперішній московський уряд. Ми вимагаємо від президента Єльцина негайно припинити кровопролиття",— сказав Ґ. Явлінський.

„Фатальною помилкою" назвав війну в Чечні М. Горбачов. Він підкреслив, що російсько-чеченський конфлікт розрісся до маштабів загальнонаціональної кризи, тому що уряд нездатний прогнозувати вислідu своєї політики.

Зі закликом негайно припинити війну звернувся до демонстрантів генерал А. Лєбєдь, хоч раніше він був серед тих військових, котрі обстоювали збройне розв'язання чеченської проблеми. Тепер він вважає за розумне припинити війну, бо вона „кидає ганебну пляму на російську армію".

Всі ці троє кандидатів на президента домовилися між собою зробити припинення війни в Чечні головною точкою своїх передвиборчих кампаній. Щоправда, дотепер ще жодний з них не зібрав мільйон підписів, потрібний для офіційного зареєстрування.

Тим часом у Чечні, незважаючи на запевнення президента Бориса Єльцина, точаться жорстокі бої. Росіяни скидають бомби і обстрілюють з гармат та ракет гірське село Ґойскоє. Окупаційні військa роблять спроби захопити села Ведено і Бамут, однак чеченські патріоти стоять там насмерть. Більше того — чеченці не тільки захищаються, але й знаходять сили нападати на росіян.

Під тиском російської громадськости і правозахисних організацій президент Б. Єльцин надіслав президентові Чечні Джохарові Дудаєву телеграму, в якій запропонував політичне розв'язання конфлікту. Б. Єльцин

(Закінчення на стор. 7)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.
Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Великдень

У християнсько-релігійному розумінні Великдень — це справді великий день — день Христового Воскресіння, що вказує на незаперечність Божества Ісуса Христа та цілковитої перемоги над гріхом і його наслідками. Це також в особливий спосіб відзначає любов Господа до людського роду, для спасіння котрого Господь віддав свого єдиного Сина на муки і страждання. Христова жертва та величне Воскресіння підтвердили Божу велич і дали людині віру в досягнення її найвищих ідеалів — Божого прощення, спасіння та життя вічного.

У природі — це день перемоги весняного оживлення над зимовим умертвленням. Це в першу чергу початок нового життя, що незаперечно приходить після перемоги над смертю та її жорстокими співпрацівниками холодом, голодом, темрявою гріха та іншими нищівниками людства. З новим весняним днем воскресає земля —життєдайна мати людства, що приносить зі соняшним промінням не тільки запашність воскреслої природи і оновленого пташиного співу, але також сподівання і віру в перемогу добра над злом.

В українському народі особливо звеличують цей день та починають до нього інтенсивно приготовлятися вже вийшовши після Богослужби з церкви у Вербну неділю з посвяченою лозою, вітаючи друзів,

„Не я б'ю — верба б'є,
За тиждень — Великдень".

Цей останній тиждень перед Великодніми святами в народі називали білим. У ці дні найбільше праці мало жіноцтво, що наводило чистоту та порядок в господі. У Чистий Четвер вже все повинно бути приготоване. Увечорі відправляються „Страсті", всюди панує урочиста тиша і спокій. Повертаючись з церкви, намагалися донести додому засвічену свічку, а вдома цим вогнем позначали на сволоці хрест. У Страсну П'ятницю постили аж до виносу Плащениці, а опісля готували великодні страви. У Страсну Суботу кінчають готуватись до Великодня та розказують історії про Христові страсті та велич Воскресіння. Раннім ранком до сходу сонця всі спішили до церкви на величаві воскресні Богослуження, а з проблиском першого соняшного проміння, коли священик виголошував могутнє перше „Христос Воскрес", народ одноголосно підтверджував „Воістину Воскрес". Могутність цього привіту підсилює гомін дзвонів, які в той день з особливою радістю виграварають.

У величаннях Христового Воскресіння та його значення для людства і природи, створюється неможливе до втихомирення бажання зазнати такого ж світлого празника та величного дня для українського народу. Хочеться вірою в Божу справедливість кращого майбутнього витіснити сумніви, що їх так вміло розповсюджують у різних видах вислужники сатани. Вони, ці злі духи темряви, докладають великих зусиль, щоб посіяти зерно незгоди, розбрату, сваволі, а з тим і зневіри у свої власні сили. Їхні облудні обіцянки залишаються тільки обіцянками, в яких немає майбутности, а тільки тимчасове та надто короткотривале задоволення. Коли не витворимо власними силами рідного соняшного тепла, котре буде таким сильним у своїй об'єднаній потужності, щоб розбити ці зловісні хмари чорної розпачі, то доведеться нам ще почекати на справжній Великдень України.

Коли майже 1000 років тому автор „Поучення дітям" князь Володимир Мономах стверджував, що „ без Божої волі людині нічого не може статися", то чи не треба було б і нам сьогодні повірити в маєстат Божої справедливости. Повірити та позмагатися за оті Богом нам дані лки з величчю Христового Воскресіння — віри в осягненні нами бажаних ласк для свого народу, а з тим і для наших рідних, друзів і майбутніх поколінь. Перші кроки на шляху до Великодня України зроблено ще у 1991 році, а тепер треба взятися за справжню працю, яка вимагає послідовности, терпеливости та найперше усунення оцих таких питомих людині повсякденних прогріхів, сваволля, самолюбства, набундючености та засліпленості у своє власне „я", котре приносить найбільше негараздів і цілковито збиває зі шляху перспективу поняття загального добра.

Беручи до уваги всі негаразди нашого народу впродовж століть та його спроможність знову і знову відроджуватись у змаганнях до самовизнання, не можна сумніватися, що й тепер він дочекається свого Великодня. Тому голосно кличемо: „Вір у свій Великдень, Україно!".

Пантелеймон Ковалів

СМЕРТЬ І СВІТЛЕ ВОСКРЕСІННЯ

Страсний тиждень — це особливо дорогий для нас час, бо він нагадує нам останній тиждень нормального життя на землі Ісуса Христа. Це був тиждень завершення 33-річної жертви Боголюдини мученицькою смертю на хресті...

Бог в образі людини зійшов не землю, щоб спасти людство. Своїм життям і наукою Він прокладав шлях до спасіння, творив чудеса, виявляючи своє милосердя і любов. Він був прикладом того ідеального життя, що для нього призначена людина. Все це викликало до Нього підозріння аґентів римського уряду і жорстоку ненависть служителів єрусалимського храму. Після довгих переслідувань і випробувань Його схоплено і обвинувачено в порушенні закону.

Це був останній тиждень Його життя. Цей тиждень приніс Йому страждання і смерть на хресті. Він перетерпів усе це за щастя людства, за те, що говорив правду і що він — Бог. Свою божеську природу Він виявив в усій силі і величі Своїм світлим Воскресінням із мертвих. Сумні події і Страсного Тижня давно вже були перероджені обіцяною перемогою Світлого Тижня. Здійснились Божі обіцянки, що їх Він посилав іще через пророків: смертю переможено смерть, і ніяка людська влада з її величезною силою не могла перешкодити Богові здійснити ці обіцянки.

Ми — наслідувачі Божественного Христа і тому шануємо ці події, цілком усвідомлюючи, що тільки через смерть могла настати перемога, тільки через страждання і смерть Христа могло настати викуплення людства від гріха і смерти. Ця Божественна сила викуплення проявилася в акті Воскресіння.

Христос міг би уникнути страждань і смерти, якби Він відмовився від Свого Божества. Але Христос цього не зробив, Він мав мужність оголосити світові Своє Божество, — навіть хоч би вмерти мав за нього. Таке мужнє поводження Христа як Боголюдини — зміцнює в нас віру в Його Божество, викликає і в нас мужність поділяти Його страждання. Ми страждаємо в обороні людської гідности, що за неї Христос прийняв смерть на хресті. Ми страждаємо від тих, що не вірують у Христа і викривляють саму суть призначення людини. Але ми знаємо, що ми не одні в стражданні, що з нами Христос. Ми разом із ним ідемо в Гетсиманський Сад, підносимось разом із Ним і на Голготу, щоб поділити там Його страждання.

Христос не раз говорив, що той, хто бажає йти за Ним, — мусить нести свій важкий, життєвий хрест. Він ніколи не обіцяв фізичного комфорту, бо царство Його не від світу цього. Він прийшов на землю заснувати Царство Боже, Царство Духа, Царство Правди і Любови. І до цього царства людина має йти важким тернистим шляхом. Христос не раз передрікав Його наслідувачам страждання і переслідування за Його Церкву. Це передрікання Христа здійснювалось багато разів. Воєнна сила, грошова влада, вигнання, конфіскація, вбивство, голод тощо, — все це мало місце в минулому і скероване було на те, щоб знищити Божественного Спасителя та Його наслідувачів.

Але всі ці страждання в Христі, всі ці важкі випробування, що їх зазнавали Христові наслідувачі, кінчались перемогою правди. Християнство щораз здобувало нові перемоги на славу Божу, на добро людству. Образ Божий у людині ніколи не може бути переможений. Можна ув'язнити і вбити віруючу людину, але ніколи не можна знищити в ній образ Божий. Людська гідність, що носить у собі образ Божий, через страждання і муки кінець кінцем таки прийде до перемоги. Ніяка сила в світі не зможе знищити тієї близькости, що є між Христом та його наслідувачами.

Церква Христова і цього року святкує свою переможну пасху, „ворота адові" її не здолали. Мільйони страдників у ці святі дні згадують про ті несправедливості і жорстокості, що їх вчинено проти їх Спасителя, Ісуса Христа. Вони згадують про ту брехню, що її сказано проти Нього устами фальшивих свідків; згадують про зрадника Юду, що продав Христа за тридцять срібляників. Знову перед їх очима стає велична постать Того, Хто знемагає й спотикається під вагою хреста. Вони бачать Його розп'ятим на хресті і чують Його божеський голос: „Хто проходить дорогою, стань і подивись, чи бачив ти горе, подібне до мого горя".

Нині серця тих мільйонів звернені до всемогутнього Бога, до Спасителя з вдячністю, що заради них Він пролляв кров, з утіхою та твердою надією на своє викуплення. Горе перетворилося в радість. Важкий тернистий шлях Христа в Його земному житті не скінчився Голготою. Божественний шлях нашого Спасителя повів далі Його до перемоги, до світлого Христового Воскресіння. — Христос Воскрес!

Ярослав Курдидик

Сім крашанок

Аж за рік довідалася старенька Настя Ємець, чому то її син Петро, що служив в охороні міста Києва, не давав ніякої вістки про себе. У Великодню середу прийшов до неї Микола Карпенко і розказав, чому то Петро не пише і не показується. Не вірила стара мати. Слухала з широко розкритими очима, а коли Микола закінчив, попросила:

— Розкажіть, будь ласка, ще раз, а то мені чомусь не віриться...

І тоді Микола розказав їй ще раз те саме. Поволі, вимовляючи з притиском кожне слово:

— Ваш син, матусю, в полоні. Але далеченько звідсіль. Більше, як за сто кілометрів. Сидить під охороною. Але це не табір, а просто так...

— Як же це воно... Розкажи точно — просила стара мати.

І Микола продовжував:

— Ваш Петро сидить у чавунному заводі у місті С. Завод цей розбитий. Його обвели дротом і обставили високими дерев'яними вежами. На вежах чатують вартові з кулеметами в руках. Бачать довкруги далеко. Всередині наші полонені вояки, і всі такі молоді, як ваш Петро.

— А як же їм там бідним живеться? — питала Настя і не зводила з нього очей. Немов боялася, щоб з його уст не впало якесь лихе слово і не стривожило її думок...

— Та нічого, тільки за домом скучають трохи, — казав Микола, а в душі відчував гіркоту. Це совість в ньому озивалась. Мучила його та докоряла за те, що говорив неправду. Що вони там голодні, худі і схожі більше на кістяки, обтягнені шкірою, як на живих людей, Микола не говорив, бо не хотів ранити серця матері.

А вона слухала, і сльози прозорими перлинками котилися по щоках. Котилися так швидко, немов би намагались догнати одна одну. І всякали тихо й безслідно у виполовілу чорну хустку...

Пішов Микола. А Настя розказувала сусідам:

— Спечу завтра паску й віднесу Петрові, бо вже за три дні Великдень. Піду помалу. Може якось доб'юся.

Отак казала, а вся її постать ніби вогнем горіла.

Спекла стара мати паску і покрасила на червоно та синьо сім яєчок. Це все. Більше у неї не було нічого. Подивилась на цей подарунок для сина, а він всіма барвами грає. Бо вона крізь сльози дивилась на нього.

Поклала свячене у невеличкий кошик, накрила білою хусткою і пішла.

А по дорозі верби й чагарник простягали гілочки й першими сочистими бруньками до неї: „Христос воскрес, мамо!"

Пташки перелітали поруч неї, крильцями малощо не таркались її обличчя й цвірінькали: „Вітайте Петра від нас! Щасливої дороги!"

Чула стара мати, як ноги у неї болять, і такі важкі стали, що хто знає, чи і на найближчий горбок винесуть. Але думка настирлива, від якої не можна було відігнатися, підбадьорювала і нашіптувала: „Поспішай, бо завтра вже Великдень... А Петро там за дротами тужить за тобою... Не знає, не передбачає, яку ти йому несподіванку несеш..."

І старенькій Насті від тих думок немов би нова сила прибувала. І ввижалось їй, що дорогою навпроти неї іде Петро. Простягає руки і кличе: „Мамо!.."

Їй так мило ставало на душі від того, аж вона пристала. Сіла, щоб трохи відпочити й засолодитися думкою про зустріч із сином.

Перейшла ще одне село. Там їй сказали, що до міста С. ще п'ятнадцять кілометрів.

(Закінчення на стор. 7)

Василь Бачинський

Такий Великдень

(Великодній спогад у таборі скитальців)

Білі сорочки рядом на лаві лежали. Як білі голуби на стрісі. Матір усім приготовила. Голови нам змила, повичісувала. Ми пошепки говорили, не пустували.

На світі Великдень.

Як усі прибрані були, вийшла матір з комори. Ми дивилися, як у ясне сонце... На голові вив'язана квітчаста хустина, а шия в намисті червоному. Сорочка біла, як у нас.

Така наша матір.

Хату на засув засунула. Матір в середині, а ми по боках. У руках писанки та хустинки в коники і півники. А в матері великий кошик, скатертю прикритий. У ньому свячене.

Стежка, що ми нею йшли, блистіла до сонця, наче великий сталевий обруч.

Таких стежок багато. А по них люди та діти.

На горбі церква. Довкола старі липи. А на дорозі стояли вози. Багацькі коні землю дерли, а наймити цупко їх у руках тримали. Ґаздині паски попривозили.

Ми проходили між людьми, мов крізь густий ліс. Аж тоді спинилися, як добилися туди, де стояли діти. Як череда білих овець на полонині. В білих сорочках, писанки в руках та хустинки в коники та півники.

Моя впала та розбилася.

Я захлипав.

— Не плач, на тобі мою.

Я взяв та підвів голову на мою старшу сестру Ганнусю. І просив Бога, щоб вона колись ґаздинею стала.

* * *

Як Ганнуся на своєму ґаздувала, то я світами пішов. Тими, що вогнем горіли, гарматами ревіли. А стежки кров'ю до сонця блистіли. Ліворуч та праворуч цих стежок безхресті могилки розгубилися.

А цими стежками ходили дивні люди. Сорочки почорніли, обличчя від вітрів засмаліли, у сірих шинелях, з рушницями в руках. Тільки на шапках тризуби ясніли. Пробиралися лісом, а на краю, у глибокі рови залягали. І гострим зором зорили...

Весняне сонце приносило голос Великодніх дзвонів. Лягало на вояцькі голови та на штиках грало.

А з ліска, що за ними, ішли гості. У білих сорочках, з писанками в руках та з хустинками в коники та півники. З Підберізець, з Миклашева принесли Великдень в окопи.

* * *

Як Ганнусину голову літа вниз похилили, як у Великдень своїх дітей за рученята в церкву вела, то в наш Великдень залізні ґрати сонця не пускали.

Камінь довкола, камінь на душі. І думки, чорні як стежки, що ними колись у білих сорочках на Великдень до церкви ходили...

Замок в'язниці жорнами заскреготів. Із-за мурів прийшов Великдень. І паска й писанки. Як колись на волі. Не забули про нас...

* * *

Літа пролетіли — голови інеєм припали. Не знаю як там...

Чи живе Ганнуся, чи стоїть ще церковця та старі липи на горбі, чи йдуть стежками в білих сорочках — з писанками в руках та з хустинками в коники та півники?..

* * *

А у нас дерев'яні, дряхлі бараки — кривобокі причепи. А поміж бараками голодні та бездомні собаки. В бараках люди, що до них подібні.

* * *

В одному з бараків сидить одинцем чоловік. Дивиться крізь брудні шибки на позичене сонце.

Голова хилиться на край стола — а думки світами. Може в окопах, як колись під Львовом, — може біля церкви, що на горбі?..

— Христос Воскрес!

Підвів голову.

— Воістину Воскрес! — прошепотів.

— Як святкуєш?

Махнув тільки рукою.

— Сідай.

Я сів біля мого приятеля на польовому ліжку.

— Ну, дай нам Боже...

Ми тричі розцілувалися.

Я почав порпатися в моїй тащці, витягнув „свячене". Поклав на столі.

— Чекай, десь у мене є тарілка та якась чарка щербата.

Пішов до шафи.

Довго нишпорив в полицях. А як відвернувся до мене, то не мав ні тарілки, ні чарки.

В руках тримав бруднозелену хустину та витирав нею свої очі...

Такий Великдень...

Іван Керницький

„НА СТРАСТИ"

У прекрасному сонеті М. Зерова „Чистий Четвер" особливо мене вражає цей кінцевий тристих-рефлексія:

А за дверми, на цвинтарі, в притворі
весна і дзвін, дитячі голоси,
і в вогкому повітрі вогкі зорі.

... Це ж ударив дзвін із нашої дерев'яної дзвіниці в селі В. коло Львова! Це ж мій власний сміх, сміх щасливого дитинства, залунав на цвинтарі і розтопився дзвінким сріблом у хорі голосів моїх ровесників та ровесниць. Це на моє рідне небо виплили весняні зорі, важкі, вологі й запашні, як пухнасті базі на вербині. Це вона, моя давня весна, пройшла задуманими садами, дівочим серпанком обтерла пиль з розквітлих яблунь і смирною монашкою пристанула в притворі: спустила рясні вії, зачерпнула святої води з христильниці і вдарила на порозі три поклони.

Весна красуня галицьких піль прийшла до церкви на Страсти.

* * *

Незабутні дні дитинства, дні Страсного Тижня! У Вербну Неділю святили лозу, а з понеділка відіймали солом'яні загати, ліпили призьби глиною, провітрювали на тинах хустки та кожухи. Кололи кабанів, пекли паски і терли хрін. Дні були гомінкі, як розцокотані сороки, теплі, тихі вечори, а ночі зоряні та глибокі. Зорі висіли так низько над головою, що можна було збивати їх тичкою, ніби хрущів із верби. І вони падали разом зі збитими хрущами в чисті, мов дзеркало калюжі. Земля була волога і м'яка і наші босі, дитячі ноги грузли в ній неначе в маслі.

Ми йшли на Страсті з цілим арсеналом довбеньок і дерев'яних калатал, що їх називали „бузьками". Стрибали через рівчаки, попихали один одного в калюжі, торохкотали бузьками герцюючи, мов жеребці.

Та наші герці припинялися і сміх завмирав, як тільки босі стопи діткнулися змиршавілих, старих плит на цвинтарі. Під ними тліли-дотлівали кістки наших прадідів. З-під полупаного каміння виростала густа, як щітка і рясна трава. Тихі, вечірні роси сідали на траву й падали мокрими поцілунками нам на волосся. Втиснувши під паху шапчину, а „бузька" за пазуху, ми один по одному, як гуси, переступали поріг церкви з незбагненим острахом на дні дитячої душі. А з середини йшла нам назустріч тепла і блага ясність, ніби ласка Господня!

Свічки і теплий чад. З високих хор
лунає спів туги і безнадії.

Не було в нас „високих хор", як у славній Баришівці, де святкував Великдень Микола Костевич і куди зліталося його „п'ятірне гроно". Церковця наша була низенька та маленька, збудована в бойківському стилю. Тому-то люди казали, що її привезли звідкись „із-за гори", ще за панщини. Під час відправи співали всі на „самойлівку", тільки складніші приписи — прокімени, ірмоси, ірмолої — виводив старечим, дряхлим голосом Дєдьо Звірко, останній могіканин з „твердої" партії, бувший в'язень Талергофу. Ніби сьогодні його бачу крізь пил відгомонілих літ, як стоїть у крилосі високий і білий, мов дух, лівою рукою притримує недогарок свічки, а шорсткою, мозолистою правицею перегортає жовті листки требника.

З цісарсько-королівської катівні вийшов Дєдьо глухий — від побоїв кольбами по голові, і зразу важко приходилось йому сповняти дяківську службу: недочуваючи слів священика (він доїздив з сусідньої парохії), Дєдьо рідко коли „впадав" у тон і, звичайно, перетягав, або недотягав кожний глас. Та небавком вернувся з тюрми у Вронках довголітній наш парох о. Йосиф Зацерковний, якого посадили на 5 років уже поляки, за українську політику. В тюрмі о. Йосиф доволі важко хворів на запалення в усі і прийшов додому так само з пошкодженим слухом. З того часу парох і дяк працювали в повній гармонії, співаючи кожний про себе.

... Дивний, містичний чар спливав на нас під час читання євангельських історій, з яких ми, діти, так мало чого розуміли, а так глибоко їх переживали. Та з винятковою, магічною силою приковувала нашу увагу переміна риз у захристії. Перед читанням кожного з дванадцяти страсних євангелій о. Йосиф переодягався в щораз інший фелон та епітрахиль. Ми тоді любили „гадати" — напошепки питали одне в одного: „Ану, вгадай, в якому фелоні отець вийдуть — у фіолетному, вишневому, чи, мо', в темно-голубому?"

Звичайно так бувало, що паламар Іван Швець, до обов'язків якого належало помагали о. Йосифові переодягатися, задовго порався на господарстві і запізнювався до церкви. Тоді Дєдьо Звірко, виводячи голосом „туги і безнадії" тропар глас восьмий про „Злочестивого Юду", шкандибав із крилоса в захристію і там уже, затягаючи фелон на о. Йосифа і підсипаючи вугілля в кадильницю, докінчував співати: „іже о всіх благий Господи, слава Тебі!"

А дим кадила, що наповняв церкву після кожного читання, збивався вгору запашним туманом і нам тоді здавалося, що всі святці в іконостасі пооживали та повиходили з почорнілих рам: ось янголи здіймаються на крилах в піднебесся і трублять на славу Господеві, достойні бороди апостолів, пророків, євангелистів розпустилися на вітрі і пливуть разом з хмарами, Ангел блиснув мечем і проганяє з раю Адама і Єву, а тут Юда, на Тайній Вечері, шкірить улесливо обличчя і питає: „Господи, може то я?"

І великим жахом стискалися наші серця, коли ми крадькома, перелякано, зиркали на образ Страшного

(Закінчення на стор. 7)

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ
вітаємо щиро
всіх наших Членів та Прихильників
бажаємо їм
Веселих Свят! — Христос Воскрес!
та дякуємо їм за кожночасну підтримку.

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

СВІТОВИЙ КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ
з нагоди великих свят
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
засилає найкращі побажання
ВЕЛЬМИДОСТОЙНОМУ ПРЕЗИДЕНТОВІ ЛЕОНІДОВІ КУЧМІ

Ієрархам національних Церков України, членам Уряду, Верховній Раді та дипломатичним представникам України за кордоном.

Всім нашим Краєвим Проводам, складовим організаціям та цілому українському народові в Батьківщині та в усіх країнах, де вони живуть.

Хай Воскресший Христос дасть нам усім сили, здоров'я та витривалости у дальшій праці для добра нашого народу та Незалежної Української Держави.

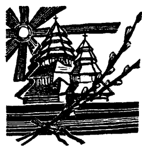
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Президія Світового Конґресу Українців

д-р Д. Ціпивник — Президент
інж. Я. Соколик — Генеральний Секретар

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ

ВІТАЄ ЩИРИМ
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВСЕЧЕСНЕ ДУХОВЕНСТВО УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ, УПРАВИ ТА ЧЛЕНСТВО ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ І ВСІХ СВОЇХ ЧЛЕНІВ, ПРИЯТЕЛІВ ТА ЛАСКАВИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ.

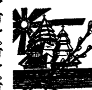
2 East 79th Street • New York, N.Y. 10021 • (212) 288-8660

Радісних, Щасливих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Шановним Гостям, Співпрацівникам і всім членам УНСоюзу
— бажає —
Управа Союзівки

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТІВКА в НЮ ЙОРКУ
— вітає—
всіх своїх Членів і все Українське Громадянство
зі Світлим Святом
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
та бажає їм
МИРУ, РАДОСТИ, ЩАСТЯ і ЗДОРОВ'Я
ДИРЕКЦІЯ

Головна Канцелярія: 215 2nd Ave., N.Y., N.Y. 10003 Тел.: (212) 533-2980
Філія: 35 Main St., South Bound Brook, N.J. 08880 Тел.: (908) 469-9085

З НАГОДИ СВІТЛОГО ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ, ЕКЗЕКУТИВА І РАДА ДИРЕКТОРІВ ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ, ШЛЕ ЩИРИЙ ПРИВІТ І СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ НАШИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ І ДОБРОДІЯМ, ОРГАНІЗАЦІЯМ Й УСТАНОВАМ ЧЛЕНАМ ЗУАДК-у, ІЄРАРХІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ ТА ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ В ВІЛЬНІЙ УКРАЇНІ. НЕХАЙ ВСЕМОГУЧИЙ БОГ ОБДАРИТЬ УСІХ ЩЕДРИМИ ЛАСКАМИ, ДОБРОМ І ВСЯКИМИ БЛАГОДАТТЯМИ.

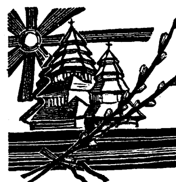
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!
ЕКЗЕКУТИВА ЗУАДК-у

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111
Tel.: (215) 728-1630 Fax (215) 728-1631

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США
щиро вітає
З ВЕЛИКОДНІМИ СВЯТАМИ
Ієрархів Українських Церков, Голів Християнських Об'єднань, Українські Наукові Установи, Українські Орґанізації, Членів Академії і Членів її Фундації, Прихильників Української Вільної Науки і все Українське Громадянство.
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Управа УВАН у США
206 West 100th St., New York, N.Y. 10025

З нагоди
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
Батьківський Кружок Школи Українознавства ОУА Самопомочі
бажає
Дирекції, Учителям та Батькам багато щастя, радости та потіхи з дітей.
SCHOOL OF UKRAINIAN STUDIES
215 East 6th Street, New York, N.Y. 10003. (212) 533-0750

Дирекція Українського Народного Дому в Ню Йорку
усім Удiловцям, Установам і Організаціям, які мають у УНДомі свої постійні домівки, всім, що користуються із заль УНДому і всій Українській Громаді Ню Йорку
— бажає —
Веселих Свят
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО!
140-142 Second Ave., New York, N.Y.
(212) 529-6287

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА
„САМОПОМІЧ"
в Ню Йорку

перша, найстарша і найбільша українська кредитова кооператива на вільній землі Вашінгтона, що продовж свого довголітнього існування все давала і дає якнайкращі банкові услуги своїм членам

вітає
своїх Членів, Приятелів і всю українську Громаду
з
СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Христос Воскрес! *Направду Воскрес!*

ДИРЕКЦІЯ

Українська Канадська Фундація ім. Тараса Шевченка
456 Main Street, Winnipeg, Manitoba R3B 1B6
Tel: (204) 942-4627 Fax: (204) 947-3882

Щиро Вітає Усіх Своїх Жертводавців і Прихильників з Великодними Святами

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

Від імені Ради Директорів

Роман Петришин — президент
Анна Вах — скарбник

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ
з нагоди
ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ
і радісного
ВОСКРЕСІННЯ УКРАЇНИ

засилає найщиріші побажання ВЕСЕЛИХ СВЯТ всім Центральним Українським Організаціям, Проводам і членству Відділів УККА та всьому вільному Українському Народові!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Крайова Екзекутива і Крайова Рада УККА

203 Second Ave.
New York, N.Y. 10003

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Професорам і Студентам УВУ, Меценатам, Добродіям і Жертводавцям на Фундацію Українського Вільного Університету, Духовенству Українських Церков, Установам, Молодечим і Студентським Організаціям та всьому Українському народові у Вільній Україні і на чужині

— *бажає* —
УПРАВА ФУНДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
off. address: 43 St. Marks Place, New York, N.Y. 10003

Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО!
бажає **КОМІТЕТ ФЕСТИВАЛЮ церкви св. ЮРА в НЮ ЙОРКУ**

ПРИЙДІТЬ на
УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ **17, 18, 19-го ТРАВНЯ 1996 р.**

Христос Воскрес — Воскресла Україна!

Христос Воскрес!
Веселих Свят
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
Головній Управі Самопомочі, Дирекції Кредитової Кооперативи Самопоміч в Ню Йорку, членам Відділу, Клюбові Сеньйорів, учителям Школи Українознавства при Самопомочі в Ню Йорку
бажає
УПРАВА ВІДДІЛУ САМОПОМОЧІ

З Празником
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
сердечно вітаємо
Ієрархів і Духовенство Українських Церков, Головну Пластову Раду і Булаву, Крайову Пластову Раду і Старшину, Членів Пластприяту, Дирекцію Пластової Фундації, Батьків Пластової Молоді, Виховників Пластової Молоді, Пластунів і Пластунок та ціле Українське Громадянство міста Ню Йорку.
Христос Воскрес!
Станична Пластова Старшина
Управа Гуртка Пластприяту
Осередок Праці УПСеніорів
і Старшого Пластунства
в Ню Йорку

РОДИНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— бажають —
БОГДАН ГІРНЯК з РОДИНОЮ

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОЇСТИНУ ВОСКРЕС!

На Великдень коло церкви
хлопці і дівчата
з раївками, писанками
радіють в день свята.

Грають дзвони Великодні
„Христос Воскрес" співають
Сина Бога воскресного
в серцях прославляють

З днем українського Великодня бажаємо нашій родині в ЗСА і Україні, як рівнож всім українцям по всіх країнах світу щастя, здоров'я і смачної паски, яйця і ковбаски.
ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОСКРЕСЛА УКРАЇНА!
МИКОЛА ГОРІШНИЙ з родиною
Линдгорст, Н.Дж. 1996

Христос Воскрес!
Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ
бажають
ІРИНА, ЯРОСЛАВ, ІЗЯ, ЯРОСЛАВ, ЮРЧИК і ДІЯННА
Ню Йорк, Н. Й. **КУРОВИЦЬКІ**

Веселих Великодніх Свят
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ПАЦІЄНТАМ
бажають
д-р Ольга і д-р Евгеній Оленко
з дочкою **Маріяною**
Ню Йорк, Н. Й. Форест Гіллс, Н. Й.

Щасливих
ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ
всім приятелям і знайомим
бажає
д-р ЮРІЙ ТРУХЛИЙ

Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
рідні, приятелям і знайомим
— бажають —
СТЕПАН ГУК, д-р ЛЮБОМИР ДЕМКО, РОМАН, ОЛЯ, ОКСАНА, ЮРКО, ДЕМКО, АДРІЯН, МАРІЯ, ОЛЕГ ДЕМКО, ОТТО й ІРА ІМРЕ

Веселих свят
ХРИСТОВОГО
ВОСКРЕСІННЯ
всім рідним, приятелям і знайомим в Україні, Канаді, ЗСА і інших поселеннях
— бажають —
Катруся й Атанас КОБРИН з родиною:
Олесь-Зенон, Ігор, Марія-Люба з Галинкою і Юрчиком, і Гануся (Janice) з Ліночкою

Христос Воскрес!

Із світлим Празником Воскресіння Христового нашим членам, прихильникам і всьому громадянству добра, радости, сили і завзяття
бажає
Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Джерзі Сіті
SELFRELIANCE UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION
NEW JERSEY BRANCH
558 Summit Ave., Jersey City, N.J. 07306
(201) 795-4061

ХРИСТОС ВОСКРЕС! У Світлий День
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
найкращі побажання веселих та щасливих свят
родині, приятелям, знайомим та
всьому українському народові на рідних землях
у вільній-воскреслій державі Україні
пересилає
д-р Любомир ВОРОХ з дітьми: Любославом, Андреєю і Татіяною

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Родині, Знайомим і Приятелям
— бажає —
д-р Клементій і Ольга Стефанія
РОГОЗИНСЬКІ

Щирі побажання Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
пересилає
усім своїм Членам, Симпатикам, Прихильникам, Спортовим Централям СУАСТ і УСЦАК, Братнім Спортовим Товариствам та всьому Українському Громадянству —
УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО СПОРТОВОГО КЛЮБУ
в Ню Йорку

Ієрархам Українських Церков, Пластовим Капелянам, Головній Пластовій Раді та Булаві, Станичним Пластовим Старшинам і Радам, Добродіям Пласту, Батькам Пластової Молоді, членам Пластприяту, Приятелям Пласту, усім пластункам і пластунам, усім українцям на Батьківщині та в діяспорі
кличуть
ХРИСТОС ВОСКРЕС
і бажають
ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
Крайова Пластова Рада
і
Крайова Пластова Старшина
в ЗСА

ВІТАЄМО
усіх наших клієнтів, співпрацівників, друзів
З ВОСКРЕСІННЯМ ХРИСТОВИМ!!!
Бажаємо усім здоров'я, добробуту, гарного весняного настрою
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
OKSANA INTERNATIONAL — LVIV EXPRESS SERVICES
Запрошуємо до нас

ЩАСЛИВИХ ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
Величним і Радісним
„ХРИСТОС ВОСКРЕС"!
— вітаємо —
Родину — Приятелів — Знайомих —
по обидвох боках Океану
Ярослава, Зенон, Христя СНИЛИКИ

ЗІ СВЯТАМИ
ВОСКРЕСЕННЯ
ГОСПОДНЬОГО
НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ БАГАТО РАДОСТИ, СОНЦЯ Й УСПІХІВ СВОЇМ ЧЛЕНАМ, ПРИЯТЕЛЯМ, СИМПАТИКАМ ТА ДРУЖНІМ КЛЮБАМ
складає
УПРАВА КАРПАТСЬКОГО ЛЕЩЕТАРСЬКОГО КЛЮБУ

Христос Воскрес! Славити Його!
З нагоди свят
Воскресення Христового
складаю
найкращі святочні побажання
Рідні, Приятелям, Клієнтам і всьому українському громадянству міста Сиракюз і околиці
ІВАН І. ГВОЗДА
508 Parsons Dr., Syracuse, N.Y. 13219
(315) 488-3616

З Празником Христового Воскресіння
НАЙДОРОЖЧИМ ДІТЯМ І ВНУКАМ, РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ та ГОСТЯМ
„КАРПАТІЇ"
Веселих Свят! Христос Воскрес!
бажає
КЛИМЕНТИНА ШЕВЧУК з РОДИНОЮ
Рівнож повідомляю, що відкриття сезону починається 1-го липня 1995 року
CARPATHIA HOUSE
P.O.Box 126 ♦ Lexington, N.Y. 12452
♦ Tel.: (518) 989-6622

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Веселих Свят
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажає
Українському Громадянству
ЛИТВИН — ЛИТВИН
УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave. (corner Stanley Terr.)
Union, N.J. 07083
(908) 964-4222

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
Родині, Покупцям, Знайомим — бажають
Христос Воскрес!
ЮЛІЯН і МАРІЯ БАЧИНСЬКІ
ВЛАСНИКИ EAST VILLAGE MEAT MARKET, INC.
139 Second Avenue (bet. 8 & 9 Streets) ■ NEW YORK CITY ■ Tel.: (212) CA 8-5590

Щирі Побажання
з нагоди Празника
Воскресіння Христового

Пластовим Капелянам, Головній Пластовій Раді.
Пластовим Проводам, Виховникам,
усім пластункам і пластунам
та приятелям Пласту

Христос Воскрес!

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З Воскресенням Христовим
поздоровляємо
всіх наших теперішніх та будучих
Покупців на новому місці.

Фірма „АРКА"

26 Перша Авеню, ріг 2-ої вул., в Ню Йорку
ARKA CO, 26 First Ave., New York, N.Y. 10009
Phone: (212) 473-3550

*Українська писанка —
всім радість велика. Наші
діти їх красять, святять,
ними гордяться.
Де в родині пишуть писанки,
там в родині згода.*

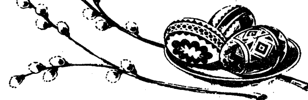
Христос Воскрес!

З нагоди
Святого Воскресення
бажаємо Всім

Веселих Свят

**МИРОН СУРМАЧ з родиною
і сестра ЯРОСЛАВА**

Христос Воскрес!

Веселих і радісних свят

шановному Професорові,
колишнім Учням та всім
Зальцбуржанам

— бажає —

**КОМІТЕТ
ЗАЛЬЦБУРЗЬКОЇ ГІМНАЗІЇ**

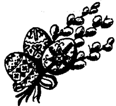
**«ГАМАЛІЯ»
Подорожне Бюро**

БАЖАЄ
Вам і Вашій родині тут,
на чужині,
та в Україні

***Веселих Свят
Світлого
Воскресіння Христового***

*Нехай Воскресіння
Нашого Господа і Спасителя
Збагатить Ваше Життя
Натхненням і Новою Надією
на Майбутнє*

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

за Президію та Екзекутиву
**Централі Конґресу Українців
Канади**
456 Main Street, Winnipeg, Manitoba R3B 1B6
Tel: (204) 942-4627 Fax: (204) 947-3882

Олег Романів — Президент
Леся Швалюк — Ґенеральний Секретар

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!
**УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА
ПАРАФІЯ „ВСІХ СВЯТИХ"**
206 Схід, 11-та вул. в Ню Йорку
всіх парафіян, прихожан і прихильників
сердечно вітаємо з
Світлим
ВОСКРЕСІННЯМ ХРИСТОВИМ!

о. **Панкратій** — парох
Михайло Сосницький — голова парафіяльного уряду
Іван Плісак — голова тростів

Радісних Свят
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
рідні, приятелям та знайомим
— бажають —
**д-р МАРКО і д-р ЛЮДМІЛА ОЛЕСНИЦЬКІ
з донями НАТАЛКОЮ і ЄВГЕНІЄЮ
та сином БОГДАНОМ
з дружиною ГАНУСЕЮ**

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Всім нашим рідним, приятелям,
знайомим у вільному світі і у вільній
Україні
всього найкращого бажаємо на Великдень —
і на щодень —
**ЯРОСЛАВА і МИКОЛА
АВРАМЧУКИ**
з родиною.
Кергонксон, Ню Йорк, квітень 1996

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
бажає
РОДИНА ПАСЕВИЧІВ
N.E. Corner Franklin & Brown Sts.
109 E. Tabor Road — **Philadelphia, Pa.**
DA 9-1844

Радісних свят
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
РОДИНІ, КЛІЄНТАМ та цілій УКРАЇНСЬКІЙ
ГРОМАДІ
— бажає —
ЗЕНОН Б. МАСНИЙ
адвокат
157 Друга авеню • Ню Йорк, Н.Й. 10003 • Тел.: (212) 477-3002

РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ
з днем
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
здоров'я, щастя і многих літ
бажають
ГАЛИНА і ЛЮБОМИР КУЗЬМИ
та
МИРОСЛАВА МИРОШНИЧЕНКО

Христос Воскрес!
**УКРАЇНСЬКА ШКІЛЬНА
РАДА**
вітає
з Світлим Празником
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ
Ієрархів та Духовенство Українських Церков, наші шкільні, молодечі та громадські організації та ввесь Український Народ на Рідних Землях та на поселеннях.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
— бажають —
РОМАН і СТЕФАН ЛЮТАК, власники
HOLIDAY LOUNGE
COCTAILS and DINNER
75 St. Mark's Pl. (8th St.)
New York City
(212) 777-9637

Щиро вітаємо Рідних, Приятелів і Знайомих
зі Святами
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
та
БАЖАЄМО ВСЬОГО ДОБРА
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
**ОСТАП і ВІРА
КУШНІР-ВИННИК**

**„САМОПОМІЧ" (Н. Дж).
ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА
і
ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ-АМЕРИКАНЦІВ
„САМОПОМІЧ"**
відділ в Пассейку
ЩИРО ВІТАЮТЬ СВОЇХ ЧЛЕНІВ
та цілу
УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКУ ГРОМАДУ
із
СВЯТОМ ХРИСТОВОГО
ВОСКРЕСІННЯ!

**SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION**

WHIPPANY OFFICE	CLIFTON (PRINCIPAL)	PASSAIC OFFICE
730 Route 10 West	851 Allwood Road	229 Hope Ave.
Whippany, NJ 07981	Clifton, NJ 07012	Passaic, NJ 07055
(201) 560-9585	(201) 471-0700	(201) 473-5965
	(888) BANK UKE	

Христос Воскрес!
Веселих Свят
Воскресіння Христового
всім на Україні й в діяспорі
бажає
Іван Пригода з родиною

Христос Воскрес!
З Світлим Празником
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
вітає
родину, приятелів, знайомих і покупців
**КРАМНИЦЯ ПОДАРУНКІВ
„ФАНТАЗІЯ"**
**5728 Північ 5-та вул., Філядельфія, Па. 19120
Тел.: (215) 276-4719**

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Веселих Свят
Воскресіння Христового!

*Українському Духовенству, Організаціям,
ВШановним Клієнтам і Знайомим
щиро бажає*
**ЮРІЙ ВАСИЛЕНЮК
і доня МАРУСЯ**
власник
Української Крамниці
**ASTORIA
MEAT PRODUCTS INC.**
35-09 Broadway — **Long Island City, N.Y. 11106**
(між 35-36 вул.) — **Тел.: (718) 726-5663**

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО
бажає
ВСІМ
ПЕТРО ЯРЕМА

LOUIS J. NIGRO — директор
ROBERT BUZZETTA — CPA
Родина ДМИТРИК

FUNERAL HOME
129 East 7th Street, New York, N. Y.
(Between 1st Ave. and Ave. "A")
ORegon 4-2568
Засновано 1906 р.

Допомога школам Донбасу

Шановні приятелі! Звертаюся до вас у дуже важній справі.

Недавно я повернувся з Донеччини, де я викладав літературу української діяспори в Слов'янському Державному Педагогічному Інституті під час осіннього семестру 1995 року. Перебуваючи майже півроку на своїй батьківській землі, я побачив там дві пекучі проблеми: брак україномовних учителів та брак українських книжок, особливо підручників. (Я вже не буду говорити про низький рівень життя економічні проблеми цілої України нам всім відомі).

Такі університети як „Києво-Могилянська Академія" чи університет ім. Т. Шевченка готують майбутніх інтелектуалів, дипломатів та політиків. І це дуже добре. Україні потрібно добрих майбутніх провідників. Але Україні також не менше потрібно звичайних учителів які б навчили дітей своєї історії, культури і особливо мови. Бракує таких учителів по всіх містах та селах східньої України. Але цей брак найбільше відчувається в Донеччині і в Луганщині — області які творять Донбас.

Ця проблема не випадкова. Раніше робилося все „по плану партії", щоб цілком знищити українську мову і українську ідентичність. На жаль, ці „плани" ще дальше виконуються на Донбасі, бо ті самі люди сидять на керівних постах. Але сьогодні проходить національне відродження. Опір русифікації ставлять національно свідомі діячі „Просвіти", Української Республіканської Партії, Народного Руху України, Конґресу Українських Націоналістів (я називаю лише тих з якими я зустрічався по селах і по містах Донеччини). Ставить опір також свідома українська преса і культурологічні організації. Але найефективніший опір ставлять національно свідомі учителі. Їх, хоч і мало, але роблять вони колосальну роботу. Але бракує підручників написаних в національнім дусі.

Як це не дивно, але міністерство освіти у незалежній Україні цілком не дбає про українські школи. Наприклад, у Слов'янськоому, де проживає 106,000 українців і 48,000 росіян, є 25 державних шкіл. З них лише школа ч. 4 має україномовний статус. Та це тільки так, на показ

В дійсності з 913 учнів у цій школі лише 246 вчаться українською мовою. Решта — російською. Та й в цілій області не краще. В Донеччині українці становлять 52% населення, росіяни 43%, а всі інші національності — 5%. Усіх шкіл в Донеччині є 1,270. З них 147 мають український статус. Та це також лише для людського ока. Бо як заглянемо в офіційну статистику глибше, то побачимо, що лише 6% вчаться на державній мові. Оце вам людські права!

Але я бачив також, що можуть зробити учителі у цій сумній дійсності. Я бачив чудову українську гімназію у Краматорську, прекрасний дитячий садок у Слов'янському, гостював серед учнів школи ч. 1, яка переходить — за браком іншого слова — „самоукраїнізацію". До речі, при цій школі створено елітарну ліцейну клясу, до якої приймають учнів з цілого району, але лише за конкурсом. Знання української мови є обов'язкове, бо всі лекції проходять лише українською мовою.

Та найбільше враження на мене зробив Державний Педагогічний Інститут. Український філологічний факультет цього інституту готує висококваліфікованих учителів для цілої Донеччини. Там факультети педагогіки, естетики, фізики і математики вже викладають лекції українською мовою. До того, всі святочні церемонії в інституті провадяться лише українською мовою.

Ці школи потребують нашої допомоги. Через економічний стан і через перепони, які ставить їм Міністерство Освіти, української школи не можуть придбати літературу, яка вийшла вже після розпаду імперії. Інститут навіть не спроможний передплатити українську пресу. Учні до цього часу змушені користатися підручниками, яке обласне міністерство освіти замовляє в Москві.

Саме з метою допомогти цій південносхідній частині України, ми створили Комітет допомоги школам на Донбасі. До цього комітету увійшли Надійка Світлична, отець Борисенко, Олександер Северин і я. Якщо буде ваша ласка, допоможіть нам помогти школам на Донбасі. Просимо висилати чеки до нюйоркської „Самопомочі", де ми відкрили конто на цю ціль: Committee to Help Education in Donbas, Account No 21422-000, Self Reliance, Federal Credit Union, 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

Дуже дякую вам від імені нашого комітету та від імені наших земляків в Україні.

Наш перший проєкт

Кожна імперія виробляє почуття меншовартости у поневолених народах. Російська імперія довела це сумнівне мистецтво до завершености. Не дивно, що навіть люди, які добре володіють материнською мовою, розмовляють публічно російською. Хто з них хоче, щоб його сприйняли за „неграмотного колхозника" або за „бика"? Бо тільки „бики" та „хахли" розмовляють українською мовою. Усі грамотні люди, мовляв, розмовляють лише „на человєческом язике". (І таке мені довелося почути на Донбасі). Це пояснює чому наші міністри, депутати, і учені з нами говорять чудовою українською мовою, а між собою — російською. Їх виховала імперія на духових рабів. І нам, мабуть, їх не вдасться змінити.

Але треба помогти нашим ідейних братам перевиховати молодь. Треба, щоб учні шкіл і студенти вузів зрозуміли, що криється за цими нераціональними почуттями, що довело наш народ до такого мізерного стану. А для цього потрібні підручники написані в національному дусі, яких, на жаль, на Донбасі немає. Тому проф. Василь Горбачук, декан українського філологічного факультету у Слов'янському Педагогічному Інституті, склав свій власний підручник, який називається „Барви української мови".

Завдання цього підручника подвійне: 1. показати молодим людям документи про заборону української мови під час нашої трагічної історії та 2. прищепити їм любов до рідної мови. Щоб видати такий підручник у Краматорській друкарні коштуватиме десь між 4,000 і 5,000 долярів. Отже, наше перше завдання це зібрати фонди на це видання.

Віталій Кейс

За Комітет допомоги школам на Донбасі

Збудуймо храм на рідній Україні

Є на славній Україні невеличке містечко над Збручем, де народився легендарний Наливайко, де швидкоплинний Збруч братає західню і східню частини нашої молодої держави. Мову ведемо про Гусятин на Тернопільщині.

Від імені людей, які тут проживають, з Божим благословенням, та щирим християнським вітанням линемо до вас далеко за океан, туди, де летять зимувати птахи. Вони є ніби тою ниткою зв'язку любови з рідним краєм. Душею відчуваємо, з яким смутком і рівночасно з радістю проводжаєте ви навесні журавлині ключі. Незабаром вони повернуться знову до нас, принесуть на своїх крилах вашу вірність Україні і роками нерозтрачену любов.

В нашому містечку, де роками була занедбана духовність, з ласки Божої відроджується та скріплюється християнська віра. Невелика церква св. Онуфрія, яка колись роками пустувала — переповнена віруючими. Через те, що церква є на краю містечка, багато, особливо старших людей, довго не мали змоги бути на Богослуженнях, виникла необхідність будівництва нової церкви.

Силами нашої громади збудовано невеличку каплицю, де проводимо Богослуження. Маємо надію з Божою допомогою почати будівництво нового просторого храму Покрови Пресвятої Богородиці. За вимогами християнського життя хочемо, щоб в новій церкві не тільки проводились Богослуження, але плянуємо в нижній частині церкви розмістити кляси недільної школи, залю для лекцій катехизму, зайнять релігійних церковних братств, клюбу греко-католицької інтеліґенції.

Вже виготовлено проєкт нової церкви, також збираємо фонди та матеріяли для будівництва. Хочемо за цей рік збудувати підвальне приміщення, де можна б було відправляти Літургії та інші Богослужби, бо ця зима нам далася взнаки. В каплиці не опалюється, тому зимою була холоднеча. Але, незважаючи на морози, Богослуження відправлялися. Для початку будівницва підвальних приміщень маємо більшу частину будівельних бльоків, плити перекриття та частину арматури. Це все закуплено за пожертвування жителів Гусятина. Частина фондів та перевезень нам допомогли організації містечка, а також жителі навколишніх сіл. Все ж таки через дорожнечу будівельних матеріялів грошей не вистачає. Кошторисна вартість церкви виносить 42 млрд. крб.

Тому звертаємося до вас з проханням допомогти в будівництві церкви. Також висилаємо вам світлину, яка зображує майбутню нашу духовну святиню. Якщо серед вас, шановні читачі популярного і відомого часопису „Свобода" є наші земляки і хочете прилучитися до нашої справи, ми з вдячністю і щирою молитвою за вас та ваші родини приймемо цю допомогу. Переказати фонди можна на адресу: Ukrainian Credit Union, 301 Main St., N.E., Minneapolis, MN 55413; Acct. №2291-1.

Жертва на духовну справу повертається сторицею тим, що жертвують і Господь щедро нагороджує за це.

Щиро здоровимо вас та зичимо любови, миру, щастя і добра вашим родинам. Наперед складаємо подяку всім, хто вкладе свою цеглину в будівництво церкви в містечку над Збручем на нашій і вашій рідній Україні. Віримо, що наша спільна справа об'єднає нас, як об'єднує Україна, бо всі ми Божі діти однієї родини.

Рисунок запланованої церкви в Гусятині

З Божим благословенням та християнським вітанням

о. Роман Кріса,

священик парафії Покрови Пресвятої Богородиці, греко-католицька громада міста Гусятин Члени церковного комітету:

Настасовський Михаїл,
Буячок Мирослав

Жінки з України є гостями амбасадора ЗСА в Австрії

Амбасадор ЗСА в Австрії Свані Гант, відома в американських колах жінка, яка багато зробила для розвитку феміністичного руху, започаткувала ще одну велику справу: Women Exchange Weekend".

У її резиденції поблизу Відня провели такий вікенд жінки з України. Контакти з нашою Україною С. Гант започаткувала ще рік тому, побувавши у Києві на міжнародній конференції „Жінка і демократія", а потім була запрошена на парляментарні слухання про виконання конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок.

Зустрічі С. Гант з Україною та її жінками спонукали до ближчого знайомства, до більш широких щирих контактів. І ось перші гості з України — члени парляменту — Ліля Григорович і Ніна Карпачова, голова Всеукраїнського комітету прав дітей Наталка Петрова, лідер Міжнародної жіночої організації „Жіноча громада" Галина Жулинська, викладачі університетів Людмила Хмелевська та Людмила Омельяненко, ну і я, Люба Батіг, журналістка і єдина зі Львова. Окрасила присутність українських жінок також Зірка Воронка, професор з Америки, яка помогла амбасадорові в плянуванні конференції.

Гості з України в Австрії.

Проф. Воронка є також керівником програми УНСоюзу „English teachers for Ukraine 1996 — Summer Institute".

Не зважаючи на свою зайнятість амбасадор поділилася своїм досвідом праці у жіночому русі, надзвичайно щиро розповіла про своє життя, родину, дружбу з президентом Б. Клінтоном та його дружиною Гілларі. Особистий приклад С. Гант довів повну спроможність жінки займати високий державний пост, одночасно поєднуючи її з обов'язками ніжної матері та вірної дружини. Варто зважити і те, що С. Гант найактивніший амбасадор з усіх інших, акредитованих в Австрії. Це пояснюється мабуть не тільки її природними здібностями, а й чисто жіночим умінням нетрадиційно бачити усталені ситуації. Прикладом цього є теж наш вікенд.

На нашу честь було організовано прийняття, на якому були присутні надзвичайно цікаві жінки, австрійки та американки, які в даний час проживають у Відні і які багато роблять для жіночого руху. Серед них були директор Американського дому, член Комерційної палати австрійського уряду, представники міністерства праці, міністерства закордонних справ Австрії, відомі правники, журналісти, психологи, науковці та підприємці.

Під час зустрічей з цими жінками обговорювали ми проблеми жіночого руху та досвід праці жіночих організацій, наслідки стресів у суспільстві, зокрема на жінок і дітей, проведено перевірювання на професійну спроможність та психологічну сумісність, отримано цікаву інформацію про збір фондів та працю фундації. Та найбільш зворушливим і болісним було обговорення питань, пов'язаних з наслідками чорнобильської катастрофи, їх неґативного впливу на життя і здоров'я людей в Україні. Продовженням ділових дискусій були екскурсія по Відню, огляд оперного театру, собору св. Стефана тощо, а також особливого кольориту надала вікендові спільна вечеря в типовому австрійському ресторані.

Хоча наші дні перебування у Відні супроводжувалися сніговими завірюхами, ми надзвичайно зігріті теплом зустрічі, щирими розмовами, дружніми контактами й розумінням один одного, бо діткнулися один одного своїми жіночими серцями.

Любов Батіг,
Україна

Чикаґська громада вшанувала Т. Шевченка

Неділя 17-го березня ц.р. в Чикаґо навістила не зовсім сприятлива погода. Замість принести вістку, що за чотири дні приходить весна, холодним дощем змішаним зі снігом та зниженою в порівнянні до попередніх днів температурою цей день пригадав людям, що зима ще не закінчилася.

Несприятлива погода, однак, не відстрашила людей вийти з хати і прийти до залі школи св. о. Миколая на Шеченківські святкування. Важко було пригадати, коли так було багато людей на Шевченківських святкуваннях. Заля була виповнена. Треба було докладати крісла, а ті, яким крісел не стало, мусіли стояти.Як у минулих роках, люди прийшли, щоб вшанувати визначного сина українського народу, свого духовного батька, творця української нації і пророка, який так непохитно вірив, що встане Україна і своїм переконливим словом тримав у вірі всіх нас.

Свято відкрив голова Іллинойського Відділу УККА інж. Орест Бараник, відзначуючи, що патріотична українська чикаґська громада прийшла черговий раз, щоб віддати свій поклін Тарасові Шевченкові.

По відкриттю виступив мішаний хор „Сурма" під дир. Романа Андрушка та при фортепіяновому супроводі д-р Катерини Кішки і виконав „Запо-віт" Шевченка до муз. М. Вербицького зі сольом Тадея Ванджури,

Наступною точкою був виступ юного хору „Євшан-зілля" української катедральної школи св. о. Миколая. Відслонилася куртина і чотири десятки діточок дивилося на вас зі сцени веселими очима із усміхненими личиками і тільки чекали першого акорду свого мистецького керівника Марти Стадник, щоб виявити свою пошану тому, що написав „Мені тринадцятий минало". Із молодечою щирістю юні співаки виконали збірні деклямації та пісні із приспівами.

Святкове слово виголосив проф. Мирослав Семчишин, Відомий із аналітичного підходу в своїх працях, доповідач подав слухачам глибоку аналізу постаті Тараса Шевченка під кутом його значіння для українського народу. „У джерелах інших народів" — говорив доповідач — „знаходимо імена визначних поетів, філософів, науковців, політиків, творців імперій. Однак таку велику людину, яка була б одночасно не тільки надхненним поетом, але заразом ідеологом національного життя та блискучим аналітиком гріхів нашого минулого і сучасного, яка в незвичайно важких умовах зуміла створити всенаціональну самостійницьку ідеологію, то іншої людини, як Тарас Шевченко, не знайти". Доповідач дальше доводив, що Шевченко говорив до нас силою слова і тому його „Кобзар" став для нас книгою нашої національної правди. Коли приглянутися до полотна сьогодення на Україні і то не тільки до економічних відносин, але в першу чергу до справи нашої мови і культури, то, за словами доповідача, сьогодні більше, як колинебудь нам треба вертатися до Шевченка, щоб вийти із сучасного кризового стану.

Ніби відповіддю на заклик доповідача повороту до Шевченка була наступна точка, а це рецитація Шевченкового „Послання", в якому так чітко висловлена національна ідеологія Шевченка, де він промовляє до мертвих, і живих, і ненароджених своїх земляків. Рецитацію виконала лавреат конкурсів самодіяльних читців художнього слова проф. Львівської Політехніки Ірина Ключковська. Свобідною і заразом продуманою грою рухів та виразом лиця, драматизмом та тонкою інтерпретацією змісту Шевченкового „Послання" рецитаторка зуміла прикувати увагу слухачів і заставила їх душею відчути силу Шевченкового слова. Теплі і довготривалі оплески були признанням для рецитаторки за її по-мистецьки виконану рецитацію.

На закінчення програми поновно виступив хор „Сурма", який цим разом виконав чотири пісні до слів Шевченка, а це„Думи мої" муз. Е. Козака, поема „Україна" муз. Г. Давидовського із сольо Ганни Маринець. „Садок вишневий" муз. А. Гнатишина із сольо Ольги Пітули та Марії Костелини та „Учітеся, брати мої" муз. Г. Давидовського. Виступ хору „Сурми" надав святкуванням повноти, а гарне і добре виконання пісень залишило у слухачів приємні враження. Цьогорічні Шевченківські святкування можна вписати до реєстру кращих.

Святкування закінчено відспіванням„Ще не вмерла Україна".

Під цю пору об'їжджає Північну Америку колектив, що називає себе Творча Молодь України. Побуваючи цими днями в Чикаґо, ця молодь в дні 12-го березня поставила в Культурному Осередку парафії свв. Володимир і Ольги постанову під назвою „Арабески". Після Шевченківських святкуваннях велике число людей перейшло до осередку, щоб зустрінутися із цими молодими людьми із Харкова, які у „Арабесках" передали в модерністично-хореографічному оформленні політичний світогляд Хвильового, добу шестидесятників крізь призму писань Симоненка та філософські міркування Сковороди про абстрактні поняття. Якщо в нас буде виростати і діяти молодь як оця, що її ми бачили в „Арабесках", то з певністю можемо сказати Шевченкові, що вже завжди „будеш батьку панувати" у вільній Україні.

Лука Костелина

Творча молодь з України — у Пармі

Заходами УЗО Великого Клівленду, 14-го березня в залі Святопокровського Осередку в Пармі відбувся політично-літературний вечір творчої молоді з України. Він проходив під кличем: „Україна є! Україна буде!".

Мґр Василь Ліщинецький привітав передовсім чотирьох молодих інтелектуалів: Олеся Донія, Максима Розумного, Андрія Кокотюху і Сергія Жадана, організатора турне творчої молоді Укаїни по ЗСА і Канаді, директора видавництва „Смолоскип" Осипа Зінкевича та зібраних слухачів.

Голова УЗО підкреслив, що це перший раз у Клівленді гостюють молоді творчі сили з України і подав їх коротку характеристику. Олесь Доній, політолог, в 1990 році був організатором студентської голодівки в Києві, є депутатом Київської Міської Ради та автором книжки-альбому „Студентська революція на граніті". Він доповідав на тему: „Політична ситуація в Україні очима молоді і роля та місце молоді в Україні майбутнього".

Другим прелеґентом був Максим Розумний філософ, автор книжки „Справа честі". Він очолює творчу асоціяцію під назвою „500" та є аспірантом Інституту філософії. Тема доповіді: „Українська національна ідея сьогодні і завтра".

Наступним доповідачем був Андрій Кокотюха, письменник і журналіст з Ніжина, автор книжки „Шлюбні ігрища жаб". Тема доповіді: „Крок у XXI століття — сторіччя молодої української літератури".

Четвертим і останнім доповідачем був Сергій Жадан з Харкова, студент і поет. Є автором збірки поезій „Цитатник". Тема його виступу: „Сучасна молода українська поезія".

Олесь Доній проводив програмою вечора і, як уже мовлено, був першим доповідачем. Він підкреслив, що в Україні існує боротьба між поколіннями. Старші ще далі обтяжені спадком комунізму та схильні падати на коліна перед „старшим братом", росіянами. Економіка в Україні дуже відстала, смертність серед населення — висока.

Максим Розумний торкнувся справи утвердження національної ідеї. З постанням незалежної України почалася духова евфорія народу, але опісля наступило розчарування і до певної міри апатія.

(Закінчення на стор. 7)

„На страсти...“

(Закінчення зі стор. 2)

Суду... Тоді кадильний дим мішався в нашій уяві з клубами рудо-чорного диму, що здіймався з дна аду! Жовте полум'я бухало з-під казанів і примарному їх відблиску так страшно корчились тіла грішників, що кипіли в смолі, а ще страшніше витріщались на нас рогаті та хвостаті чортячі машкари!

А поцейбіч преісподної, відгороджені стіною вогню і диму, покриті Божим омофором, стояли ці, праведні, що заслужили собі на ласку бути праворуч Отця, стояли як живе доповнення панорами Страшного Суду, шептали молитви і били поклони наші старші сестри, матері, бабуні... В присмерку вечірньої години не багато вони різнилися від візантійських ікон: їхні обличчя були так само почорнілі та померклі, уста затиснені, очі пригаслі. Від важкого великопісного говіння і праці понад сили подібні були на торішнє сухе бадилиння, що хилилося і сумно шелестіло при кожному подуві вітру.

Суворо говіли тоді, в давні часи, хоч і так завжди приходилось недоїдати на переднівку. Моя мати не взяла б у Велику П'ятницю рисочки води до рота, а замучена на Сибірі бабуня, бувало, говіла поки не сховали Плащаницю. І хоч не раз, впродовж цілого посту, не видно було в хаті кришки хліба, проте у Великий Четвер завжди несли три білі книші на парастас.

„Блажен, разуміваяй на нища і убога ібо в день лют ізбавит єго Господь“.

...Молилися і клали доземні поклони, а в той час, знадвору, півень піяв для них страшну перестрогу... Вже тоді, може, їхні праві душі відчували, що це надходить час „катів і кустодіїв“, коли праведний Суддя буде проданий на муки суддям нечестивим, і всі його відречуться, навіть улюблений Апостол.

Вже тоді, може, їхні розмолені уста, цілуючи холод каменя, благали в Господа ласки і сили — перетривати Великі Страсті нашого народу, вже тоді начертані на таблицях вічности „долі нашої смутним узором...“

„І абіє пітел возгласи...“

Сім...

(Закінчення зі стор. 2)

— Але вам не потрібно йти аж до самого міста, — сказала якась молода жінка. — Не доходячи міста, побачите по лівій руці великі будинки з червоної цегли і високий димар. Оце вам і табір, а в ньому ваш син...

Переночувала в тому селі. Як півні почали співати, здавалося їй, що вони накликають до неї: „Вставай, поспішай, бо не вспієш!“

Світати почало десь на половині дороги. Сонце, як золота гора, викотилося на широкий степ... А вона йшла. Пороху насіло на неї стільки, що вона стала чорніша, як шлях, по якому шаруділа чобітьми.

Підійшла до будинків, подивилась, а вони так густо обмотані дротами, що туди не то людині, а й пташині малій не пролетіли. Підкралася і присіла за кущиком торішнього бур'яну. І рішила собі — коли запримітить, як проходитиме Петро, то кликне, а він підійде. А серце билося так сильно, що, здавалося, вискочить з грудей, впаде на суху землю й розіб'ється...

Глянула, а за дротами проходить під охороною кілька полонених. „Підійду! — блиснула думка. — Підійду й скажу: „Хлопці, покличте там Петра Ємця. Скажіть: біжи скоріше, бо там мати принесла тобі свячене!“

Підвелась і — бігцем до дротів. А вартовий з вежі: „Стой! Стой!“

Затарахкотів кулемет. Кулі біги швидше від неї.

Впала мати ницьма на землю. Прилягла так щільно до землі, що тільки по одежі можна було розпізнати, що на землі лежить людина. А поруч з кошиком викотилися і лежали — невеличка паска і сім крашанок...

Творча...

(Закінчення зі стор. 6)

Молоде покоління, не залучене до державницької діяльности, стало думати про особисте, приватне життя.

На думку Андрія Кокотюхи, про українську літературу дуже тяжко сказати щось певне. На неї сотні літ впливали ворожі сили і вона затрачувала своєю об'єктивну властивість. Були „білі плями“ в нашій літературі і значні твори були заборонені, а читач був голодний. Тепер в Україні немає цензури, але також немає літератури для звичайного читача й існує назагал кризовий стан на українському літературному ринку.

Останній прелегент, Сергій Жадан, зачитував уривки своїх поезій: „Це просто день“, „Нам було непогано“, „Чорне на чорному“, „Це завжди мас оправдання“.

З черги ред. О. Зінкевич, забравши слово, дуже позитивно висловився про молоду українську інтелігенцію та персонально про прелегентів, з якими тісно співпрацює. На жаль, старша генерація, сказав О. Зінкевич, не виправдала сподівань. Націоналісти в Україні, які повинні бути рушійною силою і давати напрям відбудові незалежної держави, розбрелися та поділилися аж на 8 різних фракцій.

Одним з перших відгукнувся на співпрацю зі „Смолоскипом“ у 1992 році Андрій Кокотюха. Він працює у журналі „Молода Україна“ і, не дивлячись на свої 22 роки, вже завідує відділом літератури.

У продовженні виступів творчої молоді України в Пармі відбулася наступного дня 15-го березня, в самій залі, драматична вистава в трьох діях за творами М. Хвильового, В. Симоненка та Гр. Сковороди під назвою „Арабески“, яку виконали члени Харківського студентського драматичного гуртка: Наталія Цимбал, Вадим Коробка, Дмитро Туркевич і Михайло Озеров. Автор сценірія і режисер — Світлана Олешко.

„Арабески“ складаються з трьох засадничих частин. У першій переважають тексти з творів визначного письменника України Миколи Хвильового. Це часи 20-их років в Україні, бо вже в 1930 році за цю постанову грозив би розстріл. „Арабески“ — це арабське слово, яке означає орнамент. Хвильовий пародіює комунізм. Друга частина збудована на листах Василя Симоненка, наприклад, до Івана Світличного, а в третій частині зілюстровано роздуми філософа Григорія Сковороди та листи Максима Рильського і Павла Тичини.

„Арабески“ — це експериментальна вистава, своєрідний монтаж думок визначних наших письменників, які оригінально вплітаються в складний орнамент української сучасности та приводять до порівняльної застанови між минулим і сучасним України.

Д-р Володимир Боднар

Висока зірка надії

Ніяк не побачиш з далекої Америки своєї вимріяної Івано-Франківщини, лише думкою можеш полинути до рідного села Кліщівна біля знаменитого в нашій історії Рогатина. І не спиш, а воно все вертається, ніби жахливі видіння — як плюндрують твою землю чужинці, як деякі запобігливі землячки аж пнуться із шкіри, щоб забути рідну мову, власну історію, свій родовід... Все це так, але вірилося, що живуть там, за океаном, також і горді, непокірні українці. І що дочекаємося часу, коли, за Кобзаревими словами, „врага не буде, супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люди на Землі“.

Скількома безсонними ночами переходила ця мрія-фантазія перед очима Юрія Кузіва. І ненька, тато з'являлися, ніби легенький повів вітерця із запахом євшан-зілля, ніби до щему миле оксамитове марево — одсвіжало це душу. І та роз'ятрена душа мовби заспокоювалася, втихомирювалася й біль переходив у надію.

А на ранок Юрій Кузів, як завжди діловий і зосереджений, провадив свій бізнес. З юних років виявив він неабиякий талант людини ініціятивної, працьовитої і успішної. Ще в далекому 1942 році відкрив свій перший ресторан у Рогатині, але, як

Ю. Кузів

зрозуміло, був він за пару літ знищений большевиками. Проте Ю. Кузіва притягала та праця, і з'являються його нові ресторани — спершу в Берліні, а згодом в Америці, в Рочестері. Справа розвивалася успішно, і дивися — дехто б собі заспокоївся та й існував би у власне задоволення. Але Ю. Кузіва невідхильно притягувала невидима зірка надії — і він жив для громади, жив для свого народу. Зароблений гріш не лише ощадливо накопичувався і примножувався, але також ішов на розвиток багатьох українських установ та організацій.

І ще одна риса, яка вражає у Ю. Кузіва, — глибоке, розвинене естетичне чуття. Хто хоч раз завітав до його хати в Клірвотер на Фльориді, той прилучився до високого мистецтва. В усьому відчувається вибагливість зформованого діткливою душею смаку, його довершеність — і в садочку-городі, і в гарно підібраній колекції мистецьких шедеврів, що ніби фізично відчутно випромінюють духову енергію, утворюють атмосферу просвітлено чисту, як ковток живущої води. А. Ю. Кузів знову тужить за рідним краєм, бо ніякий Клірвотер ніколи не замінить ковтка отої джерельної води з Рогатинщини. Вийшовши на пенсію і переїхавши до Фльориди, Ю. Кузів ще активніше почав займатися благодійною діяльністю, підтримуючи багато українських ініціятив, і зокрема — будову церкви Богоявлення Господнього в Ст. Пітерсбурзі. А нещодавно він щедро подарував 100,000 дол. на розвиток Національного Університету „Києво-Могилянська Академія“. За переконаннями нашого славного мецената, майбутнє України — в її дітях, в молодих поколіннях, яким розбудовувати державу, очищати людські душі від намулу большевизму, очищати нашу сплюндровану землю від чорнобильського стронцію, йти вперед до світлої долі, яка Господом призначена Україні. Але призначення це здійсниться лише в тяжкій праці високоосвічених патріотів, бо така праця єдино благодатна й продуктивна.

Далекого 1918 року, 11-го квітня, прийшов у цей світ багатий душею чоловік, який живе не лише життям житнім, злободенним, побутовим, але й тим вічним і ніколи не пояснюваним потягом до високої зірки надії, що завжди притаманний людям із щедрою і чистою душею.

Українська громада, друзі нині вітають Юрія Кузіва з уродинами.

І через океан, із нашої України, з терену славного київського Подолу прийміть, дорогий Юрію, наші поздоровлення і шанобливе „Віват, Меценате!“. Це — від усіх професорів та спудеїв Києво-Могилянської Академії, майбутніх лідерів нашої нації. Нехай Всевишній дарує Юрієві Кузіву добре здоров'я, щасливі роки, здійснення вистраждальних мрій.

В'ячеслав Брюховецький,
президент НаУКМА

Зустріч з У. Любович-Старосольською

Дня 25-го лютого ц. р. з ініціятиви 64-го Відділу СУА в Ню Йорку, в приміщенні НТШ, відбулася зустріч з письменницею Уляною Старосольською з нагоди прийняття її до Спілки Письменників України.

Вітаючи Уляну Любович, голова 64-го Відділу Ніна Самокіш звернула увагу на її товариську тонкість, шляхетність та громадську мудрість. Так виїмково численно зібрана публіка вказує на те якою пошаною тішиться письменниця. „Пані Уляно, пані Лясю, подруго Лясю — важко розділити, бо це відноситься до одної Уляни Старосольської. Таку ми бачили при бюрку в „Нашому Житті“ в пластовому однострою, чи на громадських, культурних і мистецьких імпрезах врешті елегантну жінку у модному капелюсі, переважно в товаристві цікавих людей“.

Грімким „Многая літа“ публіка привітала У. Старосольську. До співпраці у зустрічі 64-ий Відділ СУА запросив матірній курінь Уляни „Ті, що греблі рвуть“, Осередок праці пл. сеніорів і курінь „Лісові чорти“, до якого належав брат письменниці пл. сен. Юрій Старосольський — Начальний Пластун. У програмі брали участь три покоління, зазначує Н. Самокіш, і рівночасно дякує Марічці і Андрієві Костівим за мистецьке оформлення програмок.

Програма почалася відчитанням віршів друзів письменниці: Бабая „Різниця“ і Зої Когут „Новим друзям“, які читали Надія Світлична і Оля Кириченко. У своєму слові „Останній паросток львівських могіканів“ — похвала Уляні Старосольській“ Іларіон Чолган пройшов родовід Старосольських і Шухевичів і тло, на якому творилося політичне і культурне життя Львова за часів австрійської адміністрації.

Особливість Уляни формувалася між двома світовими війнами. На її світогляд мав безумовно вплив приклад громадської і політичної праці її батьків. Здібність до творення віршів одідичила від батьків, які за молоду писали. Її перший вірш „Туга“ був відзначений на літературному конкурсі. І. Чолган подав точно життєпис письменниці та її літературну діяльність. Згадав першу зустріч з У. Старосольською в 1939 році, коли вона працювала в секретаріяті Медичного Інституту у Львові, після тридцяти років вже в Ню Йорку побачив її книжку „Розкажу вам про Казахстан“.

По всіх переживаннях у Казахстані, короткому перебуванні в Польщі, У. Любович приїхала до ЗСА, від 1972 до 1990 року (з малою перервою) редагувала журнал „Наше Життя“, за словами І. Чолгана, поставила на високий рівень. Написала понад сотню передовиць, велику кількість есеїв з різних ділянок, головно мистецьких. У літературному дорібку є оповідання, нариси, які друкувалися в журналах, альманахах „Слова“, „Сучасності“ т. ін. У авторки проявляється специфічний гумор, що її зв'язує з гумористами як Ікер, Понеділок, Еко, Бабай. В літературі вживає прізвище Любович, що є дівочим прізвищем її бабуні Герміни Шухевич.

В 1968 році видала книжку „Розкажу вам про казахстан“, друге видання якої появилося 1976 року, це єдина книжка, в якій описані переживання засланців у Казахстані.

Редагувала ряд книжок. (Багато про це написала М. Мельниченко у „Свободі“ в статті „Уляна Любович членом Спілки Письменників України“ з 1-го лютого 1996 року). Закінчивши своє слово, І. Чолган висловив похвалу для У. Любович за вічну молодість, що живе в серці пластунки, за чудову книжку, за журналістичну працю, зокрема за редагування „Нашого Життя“, за її товариську вдачу, цінний характер і гумор, а вкінці вітає її, що за свою творчість прийнята до СПУ.

В дальшій програмі виконавці Н. Світлична і О. Кириченко з натхненням і розумінням читали оповідання У. Любович: „Далека дорога“, „Сорочка щасливої людини“, „Історія одного оповідання“. Між читанням Лаврентія Туркевич співала народні пісні при супроводі бандури, і пісню „Ріками тихими“ на слова і музику Ю. Старосольського. О. Кириченко відчитала вірш „Мрія“, який закінчився несподіванкою для всіх, бо справді з'явився мов у мрії „старший пан“ (Юрій Навроцький) в чорному плащі, в капелюсі, в темних окулярах і вручив У. Любович китицю квітів, що присутні привітали оплесками.

Після такого романтичного закінчення слідували привіти, від Об'єднання Письменників „Слово“ за підписом Лідії Палій і СУА, за підписом Анни Кравчук. Н. Світлична прочитала привіт від Докії Гуменної.

Курінна куреня „Ті, що греблі рвуть“ — Євстахія Гойдиш щиро привітала У. Любович і попросила Оксану Бачинську, колишню курінну до слова, яка сказала: „Ви для нас були, є і будете прикладом пластунки, яка поборола усі перепони і дійшла до наміченої мети“, а ст. пл. Ярина Ференцевич вручила їй китицю червоних троянд.

Голова Осередку Праці УПС Олесь Лабунька вітав від сеніорів, в яких У. Любович своїми оповіданнями з Казахстану викликала пошану і любов: „Ви справжня пластунка на всіх постах“ і закінчує своє слово пластовим наказом: „Не кидати пера і писати, писати“.

Від куреня „Лісові Чорти“ вітав віршованою формою Роман Барановський. Згадував давнє пластування і важкі переживання. Судилася Лясі важка доля, але її не зламала. Офіційно від Пластової Станиці вітав пл. сен. Володимир Корнага, станичний. У. Любович зі зворушенням дякувала усім присутнім як друзям. Прийняття її до Спілки Письменників України — це почесть, яка рівночасно зобов'язує. Думає про те що зробила, а чого ще не зробила. Хоч життя не було таке як бажалось б, вона вдячна Богові за тих осіб, яких стрічала, вдячна рідні ближчій і дальшій“, Лідії Бурачинській, бо вона „винувата“, що стала журналісткою, пок. Софронові Левицькому, що заохотив її написати „Розкажу вам про Казахстан“. Зі зворушенням подякувала за влаштування такої зустрічі і за щире відношення до неї.

Христя Навроцька від 64-го Відділу СУА звернулася до присутніх з проханням про скромні датки на видання „Літературної України“, яка виходить заходом Спілки Письменників України, а тепер є у великій потребі. Під час перекуски зібрано 1,000 дол., які буде передано до Києва. Управа 64-го Відділу СУА складає щиру подяку жертводавцям.

Христя Навроцька

УПЦ КП...

(Закінчення зі стор. 1)

панорамою, на якій будуть відзначені всі села, які постраждали від лиха“. Також там же УПЦ КП хотіла б поставити великий дзвін.

За його словами, проєкт пам'ятника вже готовий.

„Ми звернулися до посадника міста Леоніда Косаківського за дозволом на будівництво цього пам'ятника, — сказав Філарет. — Це була б пам'ять не тільки про загиблих — вона нагадувала б нам про цю трагедію“.

В Москві...

(Закінчення зі стор. 1)

запевнив, що російські війська вже не ведуть наступальних боїв. Однак того ж дня керівник промосковського чеченського уряду Доку Завгаєв, не бажаючи більше приховувати російську брехню, у листі на адресу Державної думи Росії підтвердив, що „багато чеченців даремно повірили у мирний плян Єльцина, бо в той день, коли плян було оприлюднено, росіяни почали знищувати мирні чеченські села, де не було жодного бойовика“.

„Дійсність...

(Закінчення зі стор. 1)

умертвлення смерти; вийшли із тієї купелі разом з Господом нашим, відроджені спасаючими духом і водою, і сподобились великоднього дару, що ним є вічне життя.

Святкуючи постійну дійсність Христового Воскресіння, нам необхідно зрозуміти, що наше завдання — це постійне оновлення самого себе, щоб ми могли бути справжніми знаряддями Того, плоди воскресіння Якого не можуть бути обмеженими обрядом, історією або часом.

Святкуючи цю постійну дійсність, яка глибоко діє на святість і гідність кожної людини, пригадуємо, як благодать Христового Воскресіння переродила наших пращурів на чолі з блаженною кн. Ольгою та св. кн. Володимиром, об'єднала тодішню Русь-Україну в одну віру і розпочала нову добу в історії нашої країни — добу благодаті та істини, яка виростила нам багатьох угодників Божих, які своїм побожним життям сприяли духовному збагаченню рідної землі впродовж її існування.

З нагоди цього свята ми разом з вами вітаємо всіх наших братів і сестер по вірі та крові на Україні, обіймаємо їх у перетворюючій благодаті цієї події. Твердо переконані, що вони, ієрархи, священики та побожні вірні, охрищені і одягнені у Воскреслому Христі, для яких Христос у евхаристії є об'єднуючою силою, знайдуть, як і ми, потрібну силу перемогти всі труднощі. Всіх нас покликано бути служителями у Христовій Церкві і для сповнення цього святого завдання даровано всім різноманітні дари. Над завданням Церкви, що ним є спасіння і освячення душ, треба нам усім, як зрілим у вірі, застановитися і подбати про те, щоб щорічне наше святкування було свідченням нашого сильного бажання бути найкращими взірцями і знаряддям благодаті Воскресіння, яка постійно освячує і перетворює всіх.

Бажаємо вам цю духовну радість пережити у родині, парафії і церкві. Ми, яким Господь доручив духовну опіку і догляд Церкви, бажаємо Вам, щоб цьогорічна великодня радість принесла всім Вам, на яких кличемо благословення Отця і Сина, і Святого Духа, успіх у вірі, житті і духовній мудрості, мужність у випробуваннях та сили і витривалости у виконанні доручених вам щоденних обов'язків.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, що воскрес із мертвих, любов Бога Отця, Який з любови до нас послав Сина Свого, і спільність Духа Правди нехай зійдуть на всіх вас.

Ваші слуги у Господі:

† **Константин,** Митрополит;
† **Антоній,** Архиєпископ;
† **Іоан,** Єпископ;
† **Анатолій,** Митрополит;
† **Паїсій,** Єпископ;
† **Єремія,** Єпископ.

Видано на Пасху Господню року благодаті 1996
в Українській православній оселі св. ап. Андрія Первозванного
у Богом береженому місті Савт Бавнд Брук, Н. Дж.

10-го квітня 1996 р. вже минає ДРУГА БОЛЮЧА РІЧНИЦЯ відходу у вічність нашої найдорожчої і незабутньої МАМИ

бл. п.

АННИ ЛЮБИНСЬКОЇ

Заупокійна Свята Літургія буде відправлена

в церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н. Й.

Вічна їй пам'ять!

Ділимося з побратимами сумною вісткою, що по довгих терпіннях (був спаралізований) в четвер 4-го квітня 1996 р. о год. 7:30 ранку залишив наші комбатантські ряди один із кращих членів, довголітній член управи Станиці

бл. п.

ІВАН СТЕФУРИШИН

колишній санітет-десятник 30-го полку Дивізії „Галичина“. Покійний народився 28-го січня 1921 року в селі Ворона, коломийського району в Західній Україні.

ПАНАХИДА — вівторок 9-го квітня 1996 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Литвин-Литвин в Юньйон, а похорон в середу 10-го квітня о год. 9:30 ранку із церкви св. Івана Хрестителя — на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем опечалені:
дружина — ЕЛІЗАБЕТ
дочка — ВЕРОНІКА
син — ТАРАС
внуки — МИХАЙЛО і ОСИП
побратими-дивізійники та ціла місцева українська громада.

УПРАВА БРАТСТВА кол. ВОЯКІВ
1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА, СТАНИЦЯ В НЮАРКУ

По довгій і тяжкій недузі, прийнявши св. Тайни, 7-го квітня 1996 р. на 82-му році життя, відійшов у вічність

бл. п.
інж.

АДРІЯН ГОРНИЦЬКИЙ

член ОУН, товариств „Самопоміч“ і Українських Сеньйорів у Філядельфії.

ПАНАХИДА відбудеться в середу 10-го квітня о год. 10-ій ранку в похоронному заведенні Насевича, 109 E. Tabor Rd., а Служба Божа в церкві Царя Христа при 17 і Cayuga St. о год. 10:30 ранку, а опісля на цвинтар св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Горем прибиті:
дружина — СОФІЯ
стриєчний брат — ОРЕСТ з родиною в Україні.

Замість квітів на могилу просимо складати датки на церкву в Люрді і сиротинець у Львові

НОРВЕГІЯ стала першою країною в світі, яка створила централізовану базу сейсмічної інформації щодо континентального шельфу. База має назву „Діскос" і розміщується у місті Ставангер, нафтовій столиці Норвегії. Туди надходять всі первісні дані про норвезький континентальний шельф. У банку вже зібрано 2,000 блн. байтів інформації, що дорівнює пам'яті 10.000 персональних комп'ютерів. Міжнародні нафтові компанії, які користуються послугами спільного інформаційного банку, вважають, що вони заощаджують на цьому 45 млн. дол. річно. Водночас значно полегшується доступ до даних, які одна компанія хотіла б купити в іншої. Раніше геофізики витрачали до половини робочого часу на пошуки необхідної сейсмічної інформації, тепер вони дістають її моментально, використовуючи швидкісні телефонічні лінії.

Підготовчі наради в справі хліборобської виставки

У понеділок, 11-го березня ц. р., в Національній бібліотеці Департаменту сільського господарства, біля Вашінґтону, відбулись підготовчі наради, в справах пов'язаних з влаштуванням амбасадою України в ЗСА виставки під назвою „Внесок українців у сільське господарство ЗСА".

Участь в нарадах взяли члени Організаційної групи: Сузен Фуґейт — фахівець в справах спеціяльних колекцій Національної бібліотеки Департаменту сільського господарства ЗСА, проф. Володимир Власов — дорадник амбасади України в ЗСА з питань співробітництва в аґрарнопромисловому комплексі, д-р Степан Курилас — ветеринарний лікар, який понад 30 років працював у Департаменту сільського господарства ЗСА, д-р Ярослав Ґелета — ветеринарний лікар, Юрій Добчанський — співробітник Конгресової бібліотеки ЗСА та Микола Француженко — журналіст.

Розглянуто на цій нараді багато питань практично необхідних для влаштування згаданої виставки. Це були питання організації, розміри виставки, фонди для мистецького оформлення, використання досвіду попередніх виставок, які влаштовували амбасади інших країн, вишукування матеріялів в конґресовій та інших бібліотек країни (книжки, брошури, журнали, статті), кого з відомих американських політиків, причетних до сільсько-господарських районів Америки запросити до складу комітету, чи потрібна брошура, а якщо потрібна, то які матеріяли в ній мають бути охоплені, хто має її опрацьовувати, нав'язання зв'язків зі стейтовими департаментами сільського господарства, до кого має амбасада України спрямувати листи, визначення ролі Церков, інформація про зацікавлення організаторів виставки усіми аспектами, які пов'язані з продуктами, з підприємствами, аґрарні школи, дослідчі станції, торговельні мережі і т. д. Виставку плянується на жовтень ц. р..

Микола Вірний

МИНУЛОГО ТИЖНЯ працівники - поліцаї шерифа повіту Риверсайд у Каліфорнії, дігнавши грузовика з нелегальними імігрантами важко побили двоє з них— мехіканську пару, бо інші повтікали. Записані на відеострічку моменти надто жорстокого побиття, зокрема жінки, закінчилося завішенням без заробітної платні відповідальних за побиття, а обидві жертви опинилися в лікарні. Щоб заманіфестувати невдоволення такою поведінкою прикордонників у неділю, 7-го квітня, в Лос Анджелесі відбулася багатолюдна демонстрація.

МАЙЖЕ ТРИ РОКИ тому, бо ще в 1993 році Сі-Ай-Ей приобіцяла до кількох місяців відкрити досі засекречені папки їхньої підривної праці під час холодної війни. До тієї праці належали такі події, як переворoти в Ірані і Ґватемалі та неуспіх кубинської афери в Затоці Свиней. Одначе даної обіцянки досі не здійснено і згадані папки та, багато інших документів 50-их і 60-их років залишаються недоступними для дослідників і істориків. Конкретного виянснення для цього немає, хібащо оправдання про брак працівників, які мали б виділити для публічного огляду досі засекречені документи. Одначе деякі аналітики уважають, що це тільки наслідки внутрішньої боротьби в Сі-Ай-Ей між тими, які уважають ,що ці документи не повинні бути відкриті для публічного ока та тими, які уважають що це є історичні факти і як такі повинні бути доступні всім.